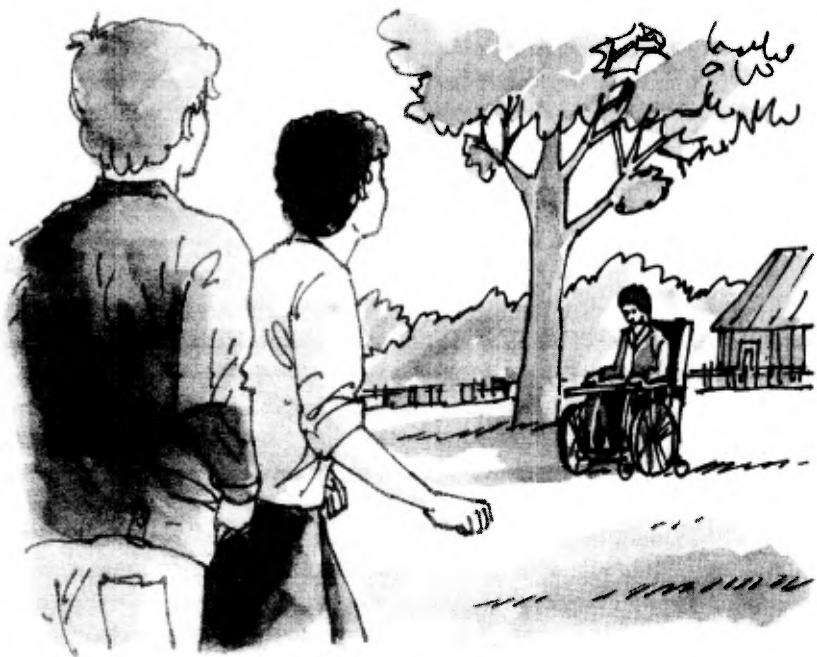

Jeannette van Luipen-Bronwasser

De vakantieboot

DE VAKANTIEBOOT

Jeannette van Luipen – Bronwasser

DE VAKANTIEBOOT

Illustraties van Geeske van Tienhoven

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. – NIJKERK

ISBN 90 266 4462 0

HOOFDSTUK 1

De witte geit trok aan z'n touw en maakte een paar dolle sprongen.

„Die heeft de kolder in z'n kop,” zei Karel.

„Ze is blij dat we er allemaal weer zijn,” merkte Pim op.

Het was een warme dag geweest. De zon was juist achter de bosrand verdwenen. Een late vogel floot nog onvermoeid.

Pim liep hijgend heen en weer tussen de tuin en de schuur. Hij sjouwde met korte en lange planken of z'n leven er van afhing. Als de planken te lang waren sleepte Pim ze over de grond. Met veel geratel en grote stofwolken verdween hij in de schuur.

Ben grinnikte toen Pim weer te voorschijn kwam. „Je schiet al aardig op zeg!”

Pim veegde met een niet al te schone zakdoek het zweet van z'n voorhoofd. Z'n gezicht zat vol vuile strepen.

„Jullie zitten daar maar te zitten,” mopperde hij, „en jullie steken geen poot uit. Begrijp je dan niet dat alles voor de nacht binnen moet zijn, misschien krijgen we regen.”

Karel lag languit in het gras. „Er is avondrood,” zei hij dromerig, „dat betekent mooi weer.”

„Klets niet,” bromde Pim en greep weer naar een plank.

„Laat het maar gaan regenen,” zei Karel vanaf z'n groene plekje, „regen is goed voor hout. Planken moeten eigenlijk altijd eerst een poosje in het water liggen voor het gebruik.”

„Ze moesten jou in het water smijten,” vond Pim, „misschien werd jij dan ook wat meer geschikt voor het gebruik.”

„Prima hout,” zei Pim terwijl hij tevreden naar het hout staarde, „je kunt er alles mee doen.”

„Alles!”

Dit woord bleef tussen de vrienden in hangen. Het ging mee met Pim de schuur in, het zweefde tussen Karels dagdromen en het deed Harmen nadenkend op z'n hoofd krabben, Ben bracht het tot handelen.

Hij sprong op en trok Karel mee omhoog aan een onwillige schouder. „Vooruit, meester-dromer, wij gaan helpen.”

„En hij daar?” vroeg Karel met een blik naar Harmen.

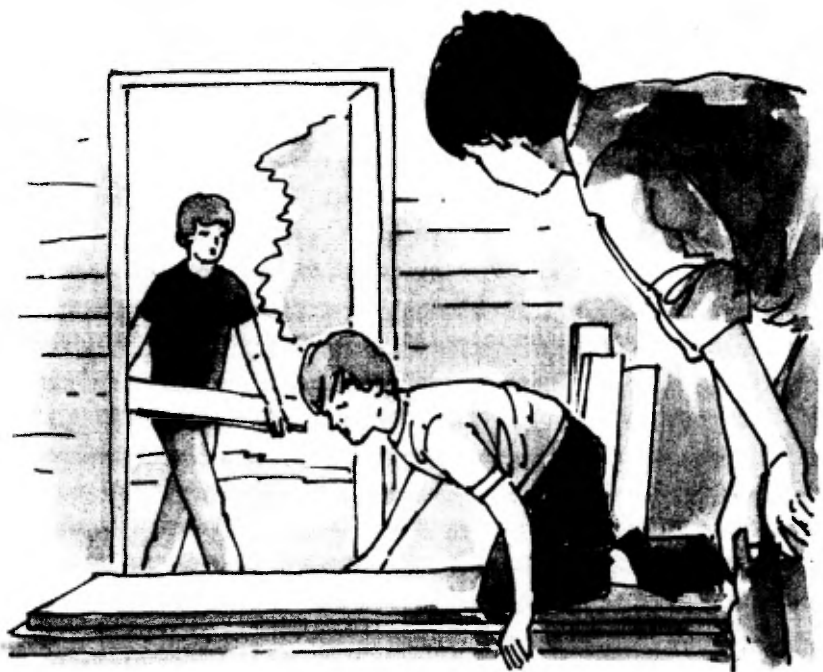
„Maak je over mij maar geen zorgen,” bromde Harmen en kwa-
langzaam overeind. „Ik til met gemak drie planken tegen jij één.”
„Hè hè, daar beginnen ze dan eindelijk,” snoof Pim en liet prompt
een plank op z'n tenen vallen.

„Ieder nog een stapeltje,” zei Ben opgewekt, „en het zaakje is zo
gepiept.” Hij keek naar Pim die met een lelijk gezicht over z'n voet
stond te wrijven. „Ga jij maar zitten, arme jongen, ik zal je zo
verbinden.”

„Stik,” zei Pim en lachte, „nou, de heren worden actief. Ik heb de
helpt al binnen, enfin, beter laat dan nooit.”

Ze hielpen nu allemaal ijverig mee.

„Het is hier heet zeg,” vond Karel, nadat hij z'n eerste vrachtje in
de schuur had gebracht. Hij liet zich op een stapel planken zakken
en blikte genoegelijk in het rond.

„Een jofele schuur,” zei hij waarderend, „ik wilde wel dat wij zo’n kanjer hadden.”

„Hij zit weer,” gnuifde Ben, „je zou eens moe kunnen worden. Nee, blijf nou maar zitten, wij zijn zonder jou nog vlugger klaar.”

„Ook al goed,” vond Karel, „wat zeur je dan.” Hij begon tussen het gereedschap te rommelen en luisterde met een half oor naar het gepraat van de anderen.

„De laatste plank,” hoorde hij Pim met voldoening zeggen, „fijn dat alles binnen is.”

„Daar kon je moeder wel eens anders over denken,” zei Ben.

„Och welnee, dat vindt ze best goed.”

Ben streek zich eens over z’n voorhoofd. Ja, bij Pim mocht een heleboel.

Karel keek naar hem terwijl Ben voor zich uit stond te staren. Hij begreep z’n vriend best. Bij Pim mocht inderdaad alles en bij Ben thuis... een moeder die altijd liep te snauwen, een grote zus die een onmogelijk spook was en een vader die je gewoon niet zag, al liep je vlak langs hem. Karel liep fluitend naar buiten en gaf Ben een vriendschappelijke klap op z’n schouder. „Wat gaan we nou met dat spul doen, makker?”

„Daar moeten we nog eens een nachtje over slapen,” vond Harmen.

„Ik droom nooit,” zei Ben, „van de nachten moet ik het niet hebben.”

„Ik had gedacht...,” begon Karel.

„Onze denker,” grinnikte Ben, „zeg het maar, eerlijk is eerlijk, de goeie gedachte zal toch van jou moeten komen.”

„Ik had zo gedacht,” herhaalde Karel rustig alsof hij niet in de rede gevallen was, „als we nu eens allemaal op een papiertje schreven wat we van dat hout zouden willen maken.”

„Waarom zo geheimzinnig?” vroeg Pim verwonderd, „we kunnen het toch veel vlugger meteen zeggen.”

„Dat is lang zo lollig niet,” viel Harmen Karel bij, „en nou kunnen we er eerst eens rustig over nadenken.”

„Nou, ik vind het wel goed,” zei Pim.

Ben ging voor hem staan. „Hij vindt het wel goed! Nou moe, nou

zal het door kunnen gaan, jongens.”

Pim kleurde donkerrood. „Ik wilde echt niet de baas spelen.”

„Wie heeft dat nou gezegd,” zei Ben en gaf hem een knipoog.

Ze wisten allemaal dat Pim het graag deed voorkomen of een plannetje van hem kwam. Hij sloeg zich ook graag op de borst als ze met elkaar iets gedaan hadden. Zo nu en dan wreven ze het Pim onder de neus, dat moest ook kunnen onder beste vrienden.

Karel, die altijd alles bij zich had, stond al ijverig briefjes te scheuren. Hij gaf er elk één.

„Hoe zit het?” vroeg Harmen, „moeten we er onze naam op zetten?”

„Bèn je,” zei Ben, „we herkennen dat pootje van jou toch wel.”

„Morgenochtend op school de briefjes inleveren,” zei Pim, „en geen anderen erbij, denk erom!”

„Lisa heeft al twee keer haar hoofd boven de heg gestoken,” zei Karel, „hoe wil je haar buiten onze plannen houden?”

Pim deed of hij zwaar zuchtte. „Blij dat ik geen zus meer heb van onze leeftijd.”

„Nou, ik wel,” zei Karel, „maar die heeft geen belangstelling voor ons.”

„Zoveel te beter,” vond Harmen, „we zeggen niets tegen Lisa, dat frommes komt vanzelfs wel.”

Pim grinnikte. „We bouwen een houten schutting, dan kan ze niet meer in onze tuin komen.”

„Je kunt gek worden als je wil,” bromde Karel, „schrijf je bedenksels maar op je briefje en houd je wafel.”

„Pim... Pim!”

„Dat is Jenny,” zei Pim met een blik naar het huis, waar nu enkele ramen verlicht waren. „Ik moet opschieten, want straks roept ze nog 'Pimmetje', daar jaagt ze me de kast mee op.”

„Tot morgen dan maar,” zei Harmen, „op de schole.”

Ben grinnikte. „Jij met je 'schole'. Ik lach me soms een aap om dat zotte taaltje van jou.”

„Iedereen kan me verstaan,” zei Harmen, „en ik ben de enige van jullie die op een boerderij woont, of niet soms?”

„Dat heeft er niks mee te maken,” vond Ben, „je praat meestal

precies als wij, maar plotseling begin je dan met een ander taaltje."

Harmen zwaaide joviaal met z'n beide armen. „Ja, als ik opgewonden raak dan praat ik precies als onze knecht, dat zegt m'n moeder en zelfs zij kan daar niets aan veranderen."

„Vooruit maar met de geit," lachte Ben, „we komen weer eens gauw naar de boerderij."

„Zo gauw we vakantie hebben," zei Pim.

„Dat is precies vandaag over een week," zei Ben en maakte een lichtsprong.

„Tot morgen!"

Ze liepen achter elkaar langs het smalle pad dat om de tuinen heen liep en op de grote weg uitkwam. Ze hoorden van verre de door-dringende stem van Jenny.

„Pimmetje..."

HOOFDSTUK 2

„Iedereen opgelet alsjeblieft, het is nog geen vakantie."

Meester de Groot zwaaide zijn stok of hij hen te lijf wilde.

„Harmen, ik vraag me af of jij eigenlijk wel stil kan zitten."

„Moeilijk meester," zei Harmen.

„Dan moet je dat toch eens ernstig gaan proberen. Janny, kom jij eens voor het bord. Wijs jij me maar eens Vancouver."

Janny keek naar de meester met grote, niet-begrijpende ogen.

„Nooit van Vancouver gehoord?"

Nu knikte Janny ijverig.

„Wijs het dan vlug aan. Nee, Amerika ligt niet op de grond."

Janny's stok ging aarzelend omhoog, bleef over Amerika heen-zweven.

„Nou, hoe zit het, komt er nog wat van? Je hebt het zeker weer niet geleerd," zei meester kwaad.

„Wel waar, meester."

„Wijs me dan de Colorado rivier."

Weer ging de stok gehoorzaam de hoogte in, zweefde langzaam langs de kust. Janny ging op haar tenen staan om de bewuste rivier in het Noorden te zoeken.

„Zie je wel dat je het niet geleerd hebt,” zei meester nijdig, „je weet niets aan te wijzen.”

„Amerika is ook zo groot,” zuchtte Janny.

De klas achter haar gniffelde. Meester keek dreigend naar de grinnikende gezichten. „Ga jij maar weer zitten, Janny, en wees blij dat de rapportcijfers al ingeleverd zijn. Harmen, wat voer jij daar uit?”

„Ik schrijf, meester.”

„Je hebt nu niets te schrijven. Pim, blijf recht zitten. Karel, kom jij maar eens hier. Wat vind jij het belangrijkste van Amerika?”

„Dat het ontdekt is,” zei Karel ernstig.

Meester keek ontzet. „Dat het ontdekt is,” herhaalde hij langzaam, „van jou kon ik zo'n onzinnig antwoord verwachten.”

„En het is nog waar ook,” zei Harmen.

„Ik vraag jou niets, Harmen. Karel, noem eens een grote havenstad.”

Karel glimlachte. „Amsterdam, meester.”

De klas brulde.

„Jij blijft om vier uur,” zei meester.

Karel schoof in z'n bank. „Maar u vroeg toch...,” begon hij.

„Geen woord meer,” zei meester. „Lisa, kom jij hier.”

Lisa sloeg haar blonde vlechten naar achteren en keek bang naar het boze gezicht van de meester. Ze stapte aarzelend uit haar bank en liep langzaam naar voren. Harmen zei iets dat ze niet kon verstaan. Meester gaf haar de stok in handen. Lisa keek naar de kaart van Amerika, zo angstig dichtbij en zo groot! Op de atlas thuis had ze alles kunnen aanwijzen, maar hier?

„Waar ligt Californië?” vroeg meester.

Gelukkig, dat was niet moeilijk te vinden. Ze wees het haastig aan. Ook de volgende vragen wist ze zonder haperen te beantwoorden. Meester werd weer wat vriendelijker. „Goed zo, ga jij maar weer zitten.”

Toen ze langs de bank van Harmen kwam, vloog er juist een

briefje door de lucht. Ze ving het handig op, maar de meester scheen vandaag iedere beweging op te merken.

„Wat ving jij daar, Lisa?”

„Een vlieg, meester,” zei Lisa en kleurde.

„Geef jij die vlieg dan maar vlug aan mij.”

Ze moest weer terug, aangestaard door vele gezichten.

Ze opende met tegenzin haar hand, ze had het gevoel of ze nu Harmen ging verraden. Meester had het papiertje al te pakken.

„Eens kijken welk bericht Lisa zo vlug te weten moest komen. Ga zitten, Lisa, je moet in ieder geval om vier uur blijven omdat je gejokt hebt.”

Harmen stond vlug op. „Lisa heeft niets met dat briefje te maken, meester.”

„O nee?” vroeg meester en schoof z'n bril recht, „dan had ze er ook niet om hoeven te jokken.”

„Het geeft niets,” zei Lisa dapper en glimlachte naar Harmen.

Die ging weer zitten. Hij was woedend op de meester die nu het briefje stond te lezen.

Pim schudde z'n hoofd naar Karel.

Meester werd rood. „Ik zal dat fraaie epistel eens voorlezen,” zei hij streng. Hij schoof z'n bril wat naar voren.

„Bij nader inzien...,” las hij, „schrijf ik het niet, maar ik vertel het vanavond wel in de schuur.”

De klas keek niet begrijpend, maar niemand lachte.

„Fraai! Wat heb jij hier op te zeggen, Lisa?”

„Ik?” Lisa keek werkelijk verbaasd. „Ik helemaal niets, meester.”

Harmen hing schuin in z'n bank. „Ik hebbe u al gezegd dat Lisa met dat lorrebriefje niks vandoen heeft,” zei hij fel.

„Dat zal wel,” zei een meisje dat in de bank voor Lisa zat en dat ze allemaal een vervelend kind vonden.

Lisa draaide zich naar haar om. „Het is echt waar,” zei ze verontwaardigd.

„Dat kind is niet wijzer,” zei Harmen en stak z'n tong uit.

Meester tikte op het papiertje. „Van wie komt dit epistel?”

Lisa keek naar Harmen. „Je hoeft het om mij niet te zeggen.”

Harmen blikte trots naar Lisa. Een fijne meid, die Lisa!

„Het kwam van mij,” biechtte Karel, „en het was bestemd voor Harmen.”

Ziezo, hiermee was alles opgehelderd.

„Dan blijft Harmen ook om vier uur,” besliste meester.

„Ik wil er nu niets meer over horen, na vieren zullen we er verder over praten.”

De les ging ongestoord verder.

Karel, Harmen en Lisa moesten een half uur nablijven.

Tot hun verbazing vroeg meester niets meer over de inhoud van het briefje. Ze moesten wat sommetjes maken terwijl de meester schriften corrigeerde.

Pim en Ben zaten op het hek van het speelplein toen ze eindelijk naar buiten kwamen. „We hebben op jullie gewacht,” zei Pim en keek naar Lisa, „wat heeft meester aan je gevraagd en wat heb jij hem verteld?”

„Je hoeft niet zo tegen mij te snauwen,” vond Lisa, „meester heeft niets gevraagd en ik zou jullie immers nooit verraden hebben, ook al wist ik waar het over ging.”

„Wát verraden?” vroeg Ben voor de zekerheid.

Lisa haalde haar schouders op. „Van dat hout,” zei ze, „ik begreep best dat het daar over ging.”

„Je was reuze vanmiddag,” zei Harmen en trotseerde de lachjes van de anderen.

Pim knikte genadig. „Als we een meisje nodig zouden hebben, dan mag jij meedoen.”

„Fijn,” zei Lisa, „ik verveel me anders in de vakantie, al m’n vriendinnen gaan weg en wij blijven thuis.”

„Mijn vader kan pas weg als wij weer op school zitten,” vertelde Pim, „en ik vind het helemaal niet erg.”

„En bij ons...,” begon Karel.

Op dat ogenblik kwam meester de school uit. Ze groetten allemaal heel beleefd.

„We gaan eerst naar huis,” vond Pim, „straks moeten we onze briefjes inleveren bij ons in de schuur.”

„En ik?” vroeg Lisa.

„Ik heb gezegd, als we een meisje nodig hebben,” zei Pim.

„We hebben haar nodig,” vond Harmen, „wie moet anders de briefjes openen en voorlezen?”

„O, wat fijn,” riep Lisa.

HOOFDSTUK 3

In de schuur hing nog de warmte van de voorbije dag. Lisa was bezig de rommel op te ruimen, zodat er een plekje vrij kwam waar ze konden gaan zitten.

Ben grinnikte en wees haar kant uit. „We hebben nu een vrouw in huis.”

„Nou ja,” glimlachte Lisa, „het is toch zo veel gezelliger?”

„Geef mij nou die briefjes maar,” zei Pim en hield z'n hand op.

„Hé, wacht eens eventjes,” zei Karel, „ik dacht dat we daar Lisa voor hadden.”

Pim bromde iets onverstaanbaars en gaf z'n eigen briefje aan Lisa.

„Nu heb ik er drie,” telde ze, „waar is het vierde?”

„In de prullenmand bij meester,” zei Ben.

Harmen stak een vinger uit. „Karel, jij hebt geen briefje geschreven.”

„Ik kan het zo wel zeggen,” vond Karel koppig.

„Dan ben jij een spelbreker,” vond Pim, „we wachten nog één minuut.”

Met een verongelikt gezicht krabbelde Karel iets op een snipertje papier. Het was in een wip gebeurd.

„Dat is gauw gedaan,” vond Ben, „had je daar een verhaal van willen maken?”

„Och jij,” zei Karel en schoot prompt in de lach. „Lisa...”

Lisa liep naar het midden van de schuur en ging daar staan. Ze keken allemaal in spanning naar haar handen die de briefjes openvouwden. Wat zou er in staan? Het was toch wel heel belangrijk.

Lisa bekeek grondig het eerste papiertje. „Hier staat niets op,” riep ze uit en keek voor alle zekerheid nogeens aan de andere kant.

„Ik wist echt helemaal niets,” bekende Ben blozend.

„Nou nog mooier,” mopperde Harmen, „die weet niets.”

„Daar komt het volgende,” zei Lisa en hield een briefje in de hoogte, „dat is van jou, Harmen.”

„Dat mag je eigenlijk niet zeggen,” zei Harmen, „de stemming is geheim.”

„Sorry,” zei Lisa, „dat is stom van me. Hier staat gelukkig iets op, een kist,” las ze.

„Een kist?” herhaalden Pim en Ben. „Wat moeten we met een kist?” vroeg Pim.

„Dat weet ik ook niet,” bekende Harmen, „het ging erom wat we met die planken zouden gaan doen. We hoefden niet te zeggen wat we met een kist zouden gaan doen.”

„Halve gare,” lachte Pim.

„Hier komt dan het geheim van onze Pim,” zei Lisa, „let allemaal alsjeblieft goed op.”

Karel probeerde over haar schouder mee te lezen, maar Lisa stak het briefje in de hoogte. „Afblijven, dit is mijn taak.”

„Ik barst van de spanning,” zei Harmen.

„Hier komt het dan,” zei Lisa gewichtig. Ze wachtte nog even en zei dan duidelijk en met nadruk, „een hut.”

„Een hut?” werd er in alle toonaarden gevraagd.

„Is dat soms zo gek?” kefte Pim, „en wie had er een beter plan?”

„Misschien Karel wel,” zei Ben. „Heb je erover nagedacht waar we die hut van jou moeten zetten?”

„Hier in de achtertuin,” zei Pim alsof dat vanzelfsprekend was, „we zouden er in kunnen spelen.”

„Dat doen we toch in de schuur,” vond Ben. „Daar mogen we altijd in, waarom zouden we dan ook nog een hut moeten hebben?”

We zouden die hut stevig in de grond moeten zetten, anders zou hij bij het minste stormpje tegen de vlakte liggen en zal je moeder het goed vinden?”

Pim dacht diep na. Lisa schudde haar hoofd. „Vast niet, Pim. Je zou Jenny eens horen, dan kreeg ze immers nog meer op te ruimen.”

„Jenny zou er nooit in mogen,” dacht Pim.

„Ook niet als ze ons iets lekkers kwam brengen?” vroeg Ben die een aards snoeper was, „als je het mij vraagt, dan vind ik het een plan van niets.”

Pim keek gebelgd.

„Het laatste briefje,” kondigde Lisa aan. „Karel, daar ga je jongen! Ik snap er niets van,” zei ze meteen nadat ze op het papiertje getuurd had.

„Staat er niets op?” vroeg Pim, klaar om nijdig te worden.

„Dat wel,” zei Lisa, „maar ik snap er geen biet van.”

„Dat kind kan nog niet lezen,” zei Karel.

„Er staat maar één woord op,” zei Lisa en keek hem aan.

„Dat is toch zeker meer dan genoeg,” vond Karel.

„Vlot!” riep Lisa. „Wat betekent, 'vlot?'”

„Ik had zo gedacht...,” begon Karel z'n uitleg, waarop ze allemaal in de lach schoten.

„Dat is bekende taal,” zei Ben, „wat had je gedacht, jongen?”

„Ik had gedacht,” herhaalde Karel, „dat we van dat hout een vlot moesten bouwen.”

„Een vlot!” Het kwam uit drie monden tegelijk.

Karel knikte. „Het zou zo fijn zijn als we in onze vakantie bij het Appeltje een vlot hadden om mee te varen.”

„Een vlot,” zei Pim nadenkend, „ik weet het nog veel mooier, we maken een boot!”

„Welja,” bromde Harmen en liet zich op een stapel planken vallen, „dan kunnen we straks met de Oranje over het Appeltje kruisen, misschien kunnen we wel reizen gaan organiseren.”

Ben grinnikte. „Voor een kwartje het Appeltje rond.”

„Schitterende vergezichten,” deed Harmen er nog een schepje op. „Prachtige en leerzame uitstapjes naar vreemde dorpen,” verzong Karel, „waar je nog de echte koeien kunt zien.”

„Vergeet de onbesmette lucht niet,” riep Lisa.

„Muziek aan boord,” genoot Ben, „ik zal m'n mondharmonika meenemen.”

„Flauw,” vond Pim die er niet tegen kon als er om een voorstel van hem gelachen werd. Eigenlijk vond hij het heel jammer dat hij niet zelf op het idee van een vlot gekomen was.

„We zouden met een boot veel verder kunnen gaan,” hield hij vol, „we zouden onze boot naar één van de meren kunnen brengen.” „Dat zou een lieve cent kosten,” dacht Ben, „en dan moeten wij er zeker iedere dag met de trein heen. Ach joh, dat is toch kletsboek, die meren liggen veel te ver hier vandaan.”

„We zouden er helemaal geen plezier van hebben,” knikte Harmen, „een plan van niets als je het mij vraagt. Dat vlot lijkt me reuze.”

„En toch is een boot veel fijner,” zeurde Pim.

Harmen gaf hem een slag op z'n schouder. „Ha, botenbouwer.” Pim trok z'n schouders op. „Weet jij soms hoe je een vlot moet maken?”

Karel knikte. „Dat is niet zo moeilijk, en... m'n oom weet er wel raad op.”

„Welke oom?” vroeg Pim, „ik wist niet eens dat jij hier een oom had.”

„Hij woont ook niet hier in het dorp,” zei Karel blozend, „maar ik kan hem altijd schrijven.”

„En kan die...,” weifelde Pim.

„Hij kan alles,” beweerde Karel.

„Goed, dan nemen we Karels plan,” hakte Ben de knoop door.

„Ik heb er machtig veel zin in. Wanneer beginnen we?”

„Als we vakantie hebben,” vond Karel, „voor die tijd kunnen we misschien aan het plan werken.”

Pim zuchtte. „Vader wil dat ik met een goed rapport naar de zesde ga. Ik krijg voor m'n geschiedenis een vier en m'n aardrijkskunde was ook niet te best.”

„Stommerd,” zei Harmen, „joe werke niet. Volgend jaar om deze tijd hebben we de uitslag van ons toelatingsexamen of van de test, weet ik veel.”

„Dat haal jij met gemak,” zei Lisa met een bewonderende blik.

„Je mag eerst weleens wat netter leren spreken,” vond Pim, die zich achteruit gezet voelde, „dat gekke taaltje van jou. Soms spreek je gewoon en dan ineens...”

„Ik spreek zoals ik wil,” zei Harmen, „en daarmee basta.”

„Ik zou best met jullie naar het lyceum in de stad willen,” zei

Karel, „vader vindt het voldoende als ik naar de M.A.V.O. ga.”
„Dat is ook fijn,” hielp Lisa, „ik mag naar het lyceum, maar misschien ga ik wel met jou naar de M.A.V.O.”

Karel lachte naar de jongens. Die Lisa, die zei maar precies zoals ze over de dingen dacht, zonder zich af te vragen of iemand het gek zou vinden, een fijne meid die Lisa.

Harmen trok aan haar vlecht. „Jij kunt best naar het lyceum en ik zal je wel helpen.”

„Het is nog zo ver niet,” zei Lisa met een blik naar het donkere gezicht van Pim. „Mag ik meehelpen met het bouwen van het vlot? Ik kan een heleboel karweitjes voor jullie opknappen, spijkers aangeven en zo meer.”

„Hoe komen we aan spijkers?” vroeg Harmen.

Pims gezicht klaarde weer op. „We vragen allemaal wat thuis.”

„We moesten ze maar van ons zakgeld kopen,” vond Karel.

Harmen trok een lelijk gezicht. „Ik krijg drie kwartjes zakgeld in de weke, dat niet te veule, één ijsje of een zak patat en het is gevlogen.”

„Dan maar geen ijsje of patat,” vond Pim, „we moeten er wat voor over hebben. We bewaren ons zakgeld meteen al van deze week.”

„Het mijne is al op,” zei Ben.

„Hoe kan dat nou?”

„Het was zo warm,” zei Ben, die dol was op ijs en zoetigheid, „de volgende week kun je echt op me rekenen.”

„Ik krijg wel wat extra geld van moeder,” dacht Lisa.

„Maar...,” Pim keek eens naar de anderen. Ben knikte en Karel trok z'n schouders op. Ze begrepen elkaar zonder woorden. Als Lisa mee betaalde, dan zou ze niet alleen van nu af bij hun clubje horen, maar dan werd het vlot ook een beetje van haar. Pim weifelde. Waar bleef je, als je er meisjes bij ging slepen? Maar Lisa was anders dan de meeste meisjes die hij kende, ook anders dan Herma, z'n eigen zus.

„Van mij mag het,” zei hij als sluitstuk van z'n gedachten.

„Van mij ook,” zei Ben met een vragende blik naar Harmen.

„Fijn,” zei Lisa, „ik breng de eerste dag appels mee.”

„Die krijgen we wel van Jenny,” zei Pim.

„Nou, dan wat anders.” Lisa draaide zich naar Harmen. „Vrijdagmiddag krijgen we vakantie, beginnen we zaterdagmorgen?” „Afgesproken,” vond Pim, „en denk erom... op school mondje dicht.”

HOOFDSTUK 4

Het was enkele dagen later. Pim zat met zijn moeder aan tafel. Vader was plotseling weggeroepen naar een patiënt. Dat gebeurde wel vaker. Moeder had haar hoofd geschud omdat vader geen tijd had om rustig af te eten en Jenny had mopperend vaders bord weggehaald.

Jenny mopperde altijd, maar ze meende er niets van. Ze had nog geholpen in de doktershuishouding van grootvader.

Vader had de praktijk van hem overgenomen. Moeder zei altijd, dat Jenny de meest waardevolle parel was die grootvader en grootmoeder hen hadden nagelaten. Wat zouden ze zonder Jenny moeten beginnen?

Herma en Pim wisten niet beter of Jenny hoorde er helemaal bij. Ze was er geweest vanaf hun geboorte. Bij Jenny huilden ze hun verdriet uit. Ze holden het eerst naar Jenny als ze op school strafwerk hadden gekregen. Dan ging Jenny hevig te keer en later deed ze met plezier een goed woordje voor je bij vader of moeder. Zo was Jenny, eerst mopperen en dan helpen. Jenny waste je bloes als die smerig was geworden en Jenny maakte een winkelhaak onzichtbaar. Ze deed nog veel meer. Jenny praatte ook vaak tegen de patiënten in de wachtkamer. Ze kende hen allemaal. Ze sprak hen moed in en vertelde aan vader uit welke gezinnen ze kwamen. Ze wist precies wie er soep nodig had of andere hulp. Dan stuurde ze daar Pims moeder op af, die Jenny boven iedereen vereerde. Het was ook Jenny die de club steeds iets lekkers kwam brengen als ze met elkaar in de schuur waren en dan mopperde ze geducht over de rommel die ze maakten.

Herma had al een week eerder vakantie gekregen en logeerde nu bij een zuster van vader.

„Je moet je mond niet zo volproppen, Pim,” zei moeder, „je zult toch rustig moeten wachten tot ik klaar ben. Krijg je vanmiddag vakantie?”

Pim slikte een hap eten door. Hij knikte, „morgenochtend beginnen we aan onze boot.” Pim bleef hardnekkig vasthouden aan een boot.

„Dat zal niet gaan, Pim,” zei moeder.

Pim zette grote ogen op. „Waarom niet, ik heb toch vakantie.”

„Morgenochtend moet je onze logé afhalen.”

„Krijgen we een logé?” vroeg Pim, „ik hoop niet dat het dat nare jongetje is van tante Truus.”

Moeder probeerde tevergeefs streng te kijken, ze schudde haar hoofd afkeurend. „Het is niet aardig om zo over een neef te spreken. We hebben het er vorige week nog over gehad, Jan van tante Truus komt dit keer niet.”

„Dat is dan een geluk,” vond Pim, „en verder heb ik niets gehoord over een logé.”

„Jij hoort nooit iets,” mompelde Jenny voor zich heen.

Pim trok een ongelukkig gezicht. „Moet ik beslist naar die trein en wie moet ik dan afhalen?”

„Je gaat beslist,” zei moeder met nadruk, „de trein komt om half elf hier aan, je zorgt dat je op tijd bent.”

„Dat kost ons dan de hele morgen,” zei Pim en voelde zich een slachtoffer, „voor en na die tijd kunnen we niets uitvoeren en hoe moet ik een wildvreemde herkennen?”

„De vakantie is lang genoeg,” glimlachte moeder, „die ene morgen kan er heus wel af. Jij zou het ook niet prettig vinden als je niet werd afgehaald. Niek is nooit eerder hier geweest en kent dus de weg niet eens. Natuurlijk zie je gauw genoeg iemand die alleen met een koffer aankomt, ons dorp is geen wereldstad.”

„Het moet dan maar,” zuchtte Pim, „maar het blijft vervelend.”

Na de maaltijd hielp Pim Jenny met de afwas. Niet omdat hij het zo prettig vond, maar gewoon omdat moeder van mening was dat Herma en hij best een handje konden meehelpen.

„Wie is die Niek eigenlijk?” vroeg Pim, „vast geen neef want dan zou ik hem kennen.”

„Het is een kind van een vriendin van je moeder,” vertelde Jenny, „ze wonen nog niet zo lang in Holland. Moet je nog meer weten?”

Pim dacht even na en schudde dan zijn hoofd. „Hoeft niet.”

„Dat is maar goed ook,” zei Jenny, „want ik weet ook niets meer en klieder niet zo tegen je aan.”

HOOFDSTUK 5

„Gaan jullie nou mee morgen?” pleitte Pim die middag bij z'n vrienden, „of beginnen jullie de vakantie zonder mij?”

„Welnee,” zei Karel goedig, „ik moet toch nog een bende aan m'n oom vragen.”

„Daar mag je dan weleens mee opschieten,” vond Pim.

„We beginnen gewoon met wat planken tegen elkaar te slaan,” dacht Ben, „het hoeft geen vlaggeschip te worden.”

„Jij zult het weten,” spotte Karel. „We zullen het zaakje grondig moeten aanpakken, als je iets doet moet je het goed doen zegt m'n oom altijd. De bodem is het belangrijkste.”

„Nogal wiesde,” grinnikte Harmen, „anders zinken we als een baksteen en dat is nou ook zo lollig niet. Hoe laat komt die knul, Pim?”

„Half elf,” zei Pim, „stom dat ik daar op af moet.”

„Hij zal natuurlijk ook met ons mee moeten doen,” dacht Karel hardop, „het kan wel een reuze stoffel zijn.”

„Afwachten maar,” vond Pim mat, „ik kan er ook niets aan veranderen.”

„We kunnen hem spijkers laten tellen,” bedacht Ben, „en we laten hem de boodschappen doen.”

„Of we lenen hem uit aan Jenny,” grinnikte Karel, „we moeten maar met Pim meegaan dan zien we meteen hoe hij is.”

„Om tien uur hier,” zei Pim vlug, „we gaan op de fiets, ik neem hem wel achterop.”

„De hele club gaat mee naar het station,” vertelde Pim de volgende morgen aan Jenny.

„Wel dat is aardig,” vond ze, „en lig nou niet verder aan m'n hoofd te zeuren, ik heb nog veel te doen.”

Precies om tien uur was iedereen present.

„We zijn veel te vroeg,” zei Harmen toen ze op de fiets zaten en langs de bekende weg naar het station reden. De zon scheen heerlijk.

„We kunnen nog gemakkelijk wat voetballen,” vond Karel, „ik heb een knikker in m'n broekzak zitten.”

„Best,” vond Pim die dol was op voetbal, „dan doen we het op het pleintje voor het station.”

Het was er op dit uur heel rustig. Twee doelen waren vlug gevonden. Pim en Harmen bewaakten de ene en Karel en Ben stonden

bij de andere. Het spel was onmiddellijk in volle gang. Harmen stootte de wildste kreten uit. Ben had het erg te kwaad, het zweet liep tappelings langs zijn gezicht.

„Drie-twee voor ons,” gilde hij.

„Houd die bal,” schreeuwde Pim naar Harmen.

Het was Harmen die het eerst de trein in de gaten kreeg.

„Daar komt hij,” gilde hij.

„Houwen dan,” gilde Pim terug die dacht dat Harmen de bal bedoelde. Hij keek nijdig naar Harmen die de bal gewoon door liet gaan.

„Vier-twee,” riep Ben en zwaaide enthousiast met beide armen.

„Dat komt door jou, sufferd,” schold Pim. „Harmen, wat ga je doen?”

„De trein met je logé,” gilde Harmen en zette het op een lopen.

„Grompie,” schrok Pim, „ik was de hele trein vergeten.”

„Is het nou al half... hal... half elf?” stotterde Ben en rende de anderen achterna.

Hijgend stonden ze voor de uitgang. Ben veegde met een grote, rode zakdoek verwoed over z'n verhitte gezicht. „Daar komen ze,” waarschuwde hij.

„Steek die lap toch weg, kerel,” zei Harmen, „het lijkt wel of je met een noodvlag staat te zwaaien.”

„Ik stik bijna,” hijgde Ben, „zie je die knul al, Pim?”

„Even wachten,” zei Pim die toch wel wat zenuwachtig begon te worden, „kijken jullie ook eens goed uit je doppen.”

„Ik doe niets anders,” bromde Karel, „zou hij groter of kleiner zijn dan wij?”

„Weet ik veel,” zei Pim ongeduldig, „hij is in ieder geval net zo oud als wij.”

„Ik zie niets,” verzekerde Karel.

„Wat gek,” zei Pim en stopte gehaast z'n hemd in z'n broek.

„Weten jullie zeker dat we alle reizigers gezien hebben?”

„Allemaal, zonder mankeren,” zei Harmen.

„Daar verspillen we nou onze kostelijke tijd aan,” jammerde Pim,

„meneer is er niet en nou kunnen we zeker ook nog naar de volgende trein, maar dat vertik ik.”

„Die komt pas over een uur,” wist Karel, „laten we dan nog maar wat gaan voetballen. Vier-twee...”

„Dat had je gedroomd,” zei Pim driftig, „die laatste bal telde niet mee.”

„En waarom dan niet?” kefte Ben, „ik...”

Ze stonden in een kringetje met elkaar te bekvechten. Het meisje dat achter hen stond vroeg twee maal iets, maar niemand hoorde haar. Ze trok Ben aan z'n jasje. Hij draaide zich kwaad om. „Wat moet dat?” viel hij uit, „ik bedoel... wa-wa-wat?”

„Weet jij misschien waar dokter van Gelder woont?”

Ben zwaaide z'n zakdoek heen en weer, terwijl de anderen nieuwsgierig naar het meisje keken. „Jazeker,” antwoordde Ben, „dat is nog een heel eind. Dan moet je...” Hij gebaarde omstandig.

Pim gaf hem een por. „Schiet een beetje op,” siste hij ongeduldig.

„Begrijp je het nu zo'n beetje?” vroeg Ben aan het meisje.

Ze sloeg haar zwarte krullen naar achteren en knikte aarzelend. Dan greep ze naar de koffer die veel te zwaar voor haar was.

„Kom je nog?” schreeuwde Harmen die al achter de bal aan-draafde.

„Direkt,” riep Ben. Hij boog zich naar het meisje. „Moet je die zware koffer meesjouwen?”

Het meisje knikte weer. Ze keek niet al te blij. „Het is ver hè,” zei ze, „maar ik kan hem toch moeilijk hier laten staan.”

Ben keek eens naar de anderen en dan weer naar het meisje. Al z'n ridderlijkheid kwam boven. „Ik ben op de fiets,” zei hij, op haar neerkijkend, „ik breng je wel even.” Hij zwaaide naar de jongens en wenkte hen, ze kwamen langzaam aanlopen.

„Ze moet naar jullie,” zei Ben en wees naar het meisje.

„Naar wie jullie?” vroeg Pim.

Het meisje schoot in de lach. „Ik moet naar het huis van dokter van Gelder,” zei ze weer.

„Die koffer is loei zwaar,” wees Ben en stopte z'n zakdoek in z'n zak.

„Naar dokter van Gelder?” zei Pim, „wat moet je daar gaan doen?”

„Ik ga er logeren,” vertelde het meisje en schoof haar krullen weer naar achteren.

Karel was de eerste die het door had. Hij deed een stap naar voren. „Hoe heet je?”

„Ik heet Niek,” zei ze, „Niek ter Horst.”

Pim bloosde donkerrood, terwijl Ben en Harmen elkaar luidruchtig op de schouders klopten.

„Dan moet je...,” hakte Pim, „dan kom ik... dan komen wij...”

„Die kerel staat z'n werkwoorden op te zeggen,” zei Ben met een vermaakte blik naar het meisje, „hij bedoelt dat wij op weg waren om jou van de trein te halen.”

„Mij?” vroeg het meisje en kreeg een kleur van blijdschap, „o, wat fijn!”

„Geef je koffer maar hier,” hield Ben de leiding, „ik heet Ben.” Hij wees naar de anderen. „Dat is Harmen, daar staat Karel en klim nou maar bij Pim achterop.”

„Ik ben Pim van Gelder,” kon Pim eindelijk behoorlijk uitbrengen.

Ze hoorden de verraste uitroep van Niek toen ze wegreden.

Ze fietsten zwijgend achter elkaar. Pim was nog te verbouwereerd om iets te zeggen. Hij was woedend op Jenny en z'n moeder, die hem zo voor de mal gehouden hadden. Toen hij verder trapte, bedacht hij dat hij vanzelfsprekend had aangenomen dat Niek een jongen moest zijn. Dat kon z'n moeder ook niet helpen en Jenny nog minder. Pim keek eens achterom en begon opeens te lachen. Het meisje lachte hartelijk mee. Bens lach knalde los en Harmen en Karel zaten op hun fietsen te schudden van de lach.

„Zit stil,” riep Niek, „anders rol ik van je fiets af.”

Pim kon niet meer tot bedaren komen. Ze reden langs het achterpad. Bij de tuin stapten ze af. „Hier zijn we er,” zei Pim en lachte weer, „hoe heet je nou eigenlijk?”

„Ik heet voluit Nicolien, maar iedereen thuis noemt me Niek.”

„We zullen je Nicky noemen,” stelde Ben voor, „dat klinkt veel aardiger.”

„Veel meisjesachtiger bedoelt hij,” verduidelijkte Harmen.

„Ik vind het best,” zei Nicky. „Wie is dat meisje daar?”
 Ze draaiden zich allemaal om.

„Waarom zijn jullie nog niet aan het werk?” vroeg Lisa, voor haar doen streng.

„We moesten haar toch van de trein halen,” zei Pim en wees naar Nicky.

„Haar?” vroeg Lisa verbaasd.

„We dachten dat het een jongen was, maar het bleek een meisje,” zei Ben niet al te duidelijk.

„Ik kom,” zei Lisa en dook door de heg. Dorre blaadjes en takjes zaten in haar blonde haren. Ze stak haar hand uit. „Ik heet Lisa Born en ik hoor ook bij dit clubje.”

„Moet je dat horen,” zei Karel, „enfin, vanmiddag om twee uur aantreden voor ons clubhuis.”

„Wat enig,” zei Nicky, „mag ik ook komen?”

„Je bent er al,” zei Ben, „en hoe, we dachten dat we om een jongen gingen.”

„Ik vind het in ieder geval reuze dat je een meisje bent,” zei Lisa.

„Hoe lang blijf je?” vroeg Karel.

„Net zo lang tot mijn vader en moeder weer terug komen,” zei Nicky. „Ze maken een grote reis, het kan wel de hele vakantie duren voor ze terug zijn.”

„Wij gaan een vlot... een boot maken,” vertelde Harmen, „je mag meedoen als je wilt.”

„Of ik wil!” zei Nicky met stralende ogen.

„Pim... Pimmetje...!”

„Dat is Jenny,” zuchtte Pim, „ze heeft ons natuurlijk gehoord. Wanneer zal ze eindelijk eens afleren om Pimmetje te roepen.”

Jenny kwam de tuin in gelopen. Ze sloeg haar handen in elkaar.

„Staan me daar die lummels allemaal om onze logé heen. Zouden jullie niet eerst eens binnenkomen?” Ze gaf Nicky een kus. „Welkom kind, kom maar vlug mee.”

„Nicky kent iedereen al,” zei Pim en zwaaide de koffer op z'n schouder.

HOOFDSTUK 6

Het werk aan de boot vlotte gestadig. Iedere morgen waren ze al vroeg bij elkaar. Ze werkten zoveel mogelijk buiten, in het verwilderde gedeelte van de tuin, waar ze niet op hoefden te passen om bloemen en planten te vertrappen. Op regendagen zaten ze in de schuur die Lisa en Nicky, ondanks de protesten van de jongens, wat gezelliger hadden gemaakt. Nicky had eerst wat moeten wennen aan de situatie. „Waarom kopen jullie geen boot?” had ze gevraagd.

Pim lachte als om een goeie grap. „Wat denk jij wel! Onze vaders zullen ons aan zien komen. Bovendien is een zelf gemaakte boot veel fijner.”

„Waarom?” wilde Nicky weten.

Harmen en Ben keken elkaar eens aan. „Omdat een boot die je zelf bouwt veel fijner is,” probeerde Ben het onhandig duidelijk te maken.

„Kun je er in slapen?”

Karel grinnikte. Hij keek eens naar de anderen die allemaal stonden te lachen. „Ik geloof dat zij denkt dat we een salonboot gaan bouwen. Wat zouden we daarmee moeten beginnen op ons Appeltje?”

„Dat Appeltje is toch een meer?” vroeg Nicky.

„Midden in het bos,” knikte Pim, „en we hebben het zelf ontdekt. Je kunt er niet met een echte boot varen, want het is erg ondiep.” Pim draaide zich om. „We moesten eigenlijk eerst het Appeltje maar eens laten zien.”

„Dat is best,” vond Harmen en de anderen knikten.

„Fijn,” vond Nicky, „je gaat toch ook mee, Lisa?”

„Vast,” beloofde Lisa, „laten we dan eerst de spijkers op gaan ruimen, anders moppert Jenny.”

Het was warm die middag. Ben had al enkele keren van de meegenomen limonade gedronken.

„Je lijkt wel een baby die aan de fles is,” zei Karel, „denk erom dat je ook wat voor ons bewaart.”

„Het is ook zo warm,” verzuchtte Ben, „ik zal blij zijn als we het Appeltje te zien krijgen.”

„Jij bent te dik,” zei Harmen, „dat is het.”

„Altijd geweest,” gaf Ben toe, „en er wil niks af.”

Als antwoord op zijn woorden hoorde hij het hoongelach van de club. „Als je ook zoveel snoept als jij!” riep Pim.

Ben haalde z'n schouders op en trapte rustig verder.

Ze reden eerst door het dorp, langs het grote huis met de leeuwen, dan draaiden ze achter elkaar het bospad in. Hier was het al veel lekkerder. Het bos werd steeds dichter toen ze verder reden. Enkele houtduiven koerden zachtjes.

„Wat mooi,” zei Nicky telkens, „wat eindeloos mooi is het hier.”

Eindelijk kwamen ze bij het kleine meertje dat de jongens het Appeltje genoemd hadden, omdat het bijna rond was.

„Hier is het,” zei Pim trots en gooide z'n fiets neer.

„Het is niet groot hé,” vond Nicky.

„Maar wel mooi,” zei Lisa dromerig. „Zie je die kleine diertjes die zo snel door het water schieten? Dat zijn schrijvertjes. Mijn moeder kent er een gedicht over. Kijk, daar gaat een grote tor.”

„Een beetje griezelig,” vond Nicky. Ze keek bewonderend naar Lisa die het diertje heel voorzichtig op haar hand zette en het, na het aandachtig bekeken te hebben, weer de vrijheid terug gaf.

„Ze bijten niet,” spotte Harmen. Hij had z'n sandalen al uitgeschopt en stapte het water in. „Het water is lauw,” riep hij, „wat zal het jofel zijn als we straks ons vlot hebben.”

„Onze boot,” verbeterde Pim.

Nicky had ook haar schoenen uit gedaan en volgde heel voorzichtig het voorbeeld der anderen. „Zit er geen vis in?” vroeg ze wat angstig.

„Jazeker,” antwoordde Karel, „er zwemmen hier minstens wel een paar haaien rond.”

Nicky gaf een gil.

„Geloof hem toch niet,” zei Ben goedig en pakte Nicky’s hand, „weet je hoe groot een haai is? Die zou met geen mogelijkheid in het Appeltje kunnen. Er zwemmen hier alleen maar kleine visjes en salamandertjes.”

Dat bericht scheen Nicky niet zo erg gerust te stellen. Ze keek naar Lisa die vrolijk door het water plaste en die zich niets scheen aan te trekken van de kleine zwemmertjes. Ze liet Bens hand los en stak heel voorzichtig, voetje voor voetje, alsmaar naar beneden kijkend het Appeltje over.

„Kijk nou eens wat een kanjer,” riep Karel vanaf de overkant.

„Wat? Waar?” riep Nicky. Ze hield met een hand haar rokje omhoog.

„Een reuze kikker,” riep Karel, „en hij komt recht op je af.”

Nicky gaf een gil, verloor haar evenwicht en viel languit in het Appeltje.

Ben was het eerst bij haar en trok haar omhoog. Ze stonden nu allemaal om Nicky heen. „Die stomme Karel,” schold ze, „ik was zo bang en wat zie ik er uit!”

„Kom maar.” Weer was het Ben die haar naar de kant bracht.

„Wat gebeurde er nu eigenlijk?” vroeg Karel, zich van geen kwaad bewust.

„Helemaal niets,” zei Harmen. „Nicky is een stadskind en een kikker schijnt ze griezelig te vinden.”

„Wilde je hier zwemmen, Nicky?” lachte Harmen.

Ben keek bezorgd. „We moeten er wat op vinden.” zei hij, „je kunt die natte spullen niet aanhouden.” Hij begon plotseling te lachen.

Nicky's donkere haren zaten vol kroos. Op haar jurk hing een sliert van een waterplant. „Je lijkt zo een bosnimf.”

Nicky keek helemaal niet vrolijk. „Wat moet ik nou beginnen?” jammerde ze, „en wat zal Jenny straks zeggen.”

„Het was immers een ongelukje,” troostte Pim, „wij zullen je helpen.”

Lisa was al druk in de weer. Ze veegde met haar zakdoek over Nicky's gezicht. „Je gezicht wassen we dadelijk in het Appeltje,” zei Lisa flink, „nu eerst andere kleren.”

„Hier heb je mijn bloes,” bood Harmen aan.

„Ik offer m'n broek,” zei Karel, „als ik hem straks maar terug krijg.”

„Van mij is alles je veel te groot,” verontschuldigde Ben zich.

Lisa en Nicky verdwenen samen tussen de bomen. De jongens hoorden hen voortdurend vrolijk lachen.

Lisa schoof Nicky naar voren. „Mag ik u voorstellen,” zei ze deftig, „hier is de hertogin van vakantieland.”

Ze gierden van de lach. Pim maakte een diepe buiging.

„Het is helemaal niet zo gek,” vond Ben, „je ziet er lollig uit.”

„Het moet maar,” vond Nicky, „hangen jullie m'n kleren nu eens netjes in de zon.”

„Ze zullen wel een beetje gaan ruiken,” voorspelde Harmen.

Hij had al vele ervaringen met het Appeltje.

Nicky trok onverschillig haar schouders op. „Het was een goeie les voor me. Ik zal nooit meer op de loop gaan voor een kikker. Jullie

moeten maar denken dat ik in de stad nooit zoiets beleef."

Pim klom in een boom totdat hij een goed plekje gevonden had waar Nicky's kleren zouden kunnen drogen.

Karel zag er wel wat kaal uit in z'n onderbroek. Ze hadden dolle pret om Harmen, die als een aap in één der bomen heen en weer zwaaide. Later zaten ze aan de waterkant en dronken de limonade. Het water lag roerloos voor hen. Soms hoorden ze een plonsgeluidje, een visje dat even opsprong.

„Daar gaat weer een kikker,” zei Karel dan, „Nicky, pas op.”

„Ik vind het hier fijn,” was Nicky's antwoord op zijn plagen, „ik zou hier altijd wel willen wonen.”

„En ik zou best in de stad willen wonen,” zei Karel.

„Joe bent niet wies,” maakte Harmen zich kwaad. „De stad! Joe wete niet wa je zegge. Allemaal steenblokken op elkaar met gaten derin waardoor de mensen nog wat naar buten kunnen kieken en je kunt geen stap lopen of je zit onder een auto.”

Ze lachten zich tranen om het verbaasde gezicht van Nicky.

„Nou heb je onze Harmen in volle fleur gehoord,” zei Pim, „hoewel hij op het laatst weer aardig Hollands sprak. Een mooi taaltje, wat?”

„We hebben ook parken in de stad,” zei Nicky.

„'t Mocht wat”, bromde Harmen.

„En er zijn ook heus wel straten waar het rustiger is.”

„Het zal wat,” dacht Harmen, „geef mij maar een dorp.”

„En als je dan naar het lyceum gaat?” vroeg Nicky.

Harmen trok een grasspriet uit de grond, kauwde er op. „Dan ben ik iedere avond hier weer terug,” zei Harmen tevreden.

Ze praatten en lachten tot het tijd werd om op te breken.

„Wie haalt m'n kleren?” vroeg Nicky met een blik naar de boom, „zullen ze droog zijn?”

„Natuurlijk,” zei Pim, „al uren.”

Ben was de klim naar boven begonnen. Hij trok zich op tót een grote tak en bleef dan hijgend zitten. „Warm hè?” riep hij en begon weer te vegen met de bekende zakdoek.

„Vooruit dikkerd,” vuurde Harmen aan, „Laat eens zien wat je kunt.”

Ben klom moedig verder.

„Gaaf het?“ riep Pim toen Ben weer bleef steken, „moet ik je soms komen helpen?“

„Als het maar niet zo warm was,“ verdedigde Ben zich.

Pim klom als een aap naar boven. Van beneden af werd Ben nogeens extra aangemoedigd. Pim gaf hem een zetje tot hij eindelijk de tak bereikte waaraan Nicky's kleren hingen.

„Zijn ze droog?“ riep Nicky.

„Zo droog als gort,“ seinde Ben terug, „ik ben zo beneden.“

„Dat gaat makkelijker dan naar boven,“ spotte Harmen, „het heeft lang genoeg geduurd.“

„Had jij het dan gedaan,“ zei Nicky, ongewoon snibbig.

Ze beloonde Ben met een lieve glimlach „Je bent een reus, Ben.“

„En ik dan?“ vroeg Pim, „ik heb ze erin gehangen.“

„Het heeft jou geen inspanning gekost,“ zei Nicky en nam dankbaar haar kleren in ontvangst. Weer ging ze met Lisa weg, na enkele minuten waren ze terug. Wat zag Nicky eruit!

Haar jurk was niet toonbaar en ze verspreidde een wonderlijk luchtje.

„Een echte rotte appellucht,“ vond Karel en hield z'n neus dicht.

„We nemen je wel tussenin,“ troostte Ben, „niemand die je ziet.“

„Ze zullen haar wel ruiken,“ dacht Pim. Nicky deed niets dan lachen. Karel en Harmen hadden hun eigendommen ook aange-trokken. Eerst ging het door het bos, waar ze niemand tegen kwamen. In het dorp namen ze Nicky tussenin, maar ze konden niet verhinderen dat verschillende mensen lachend bleven staan en hun hoofden schudden. Ze liepen door de achtertuin gezamenlijk op het huis aan. Pim ging het eerst naar binnen.

„Nicky heeft een klein ongelukje gehad,“ hoorden ze hem zeggen. Om dat 'kleine ongelukje' stonden ze allemaal te gieren toen Jenny naar buiten kwam stormen. Ze sloeg zonder meer haar armen om de verbaasde Nicky heen en begon uit te pakken tegen de jongens.

„Sta daar maar niet zo te grinniken, het is een schande dat vier van die grote jongens niet eens op een klein meisje kunnen passen.“

„Het was echt m'n eigen schuld,“ zei Nicky en greep Jenny's arm.

„Het is een schande,” hield Jenny vol, „is dat kind in het water gevallen en ze had wel een longontsteking op kunnen lopen.”

„Met dat warme weer zeker,” zei Pim, „hoe vaak zijn wij niet in het Appeltje gerold? Moeder vond het nooit zo erg.”

„Trek maar vlug die spullen uit,” zei Jenny tegen Nicky of er geen jongens meer bestonden, „ik maak dat zo weer in orde. Neem vlug een bad, want je ruikt niet al te fris.”

„Ze stinkt,” zei Harmen, waarop ze het allemaal uitschaterden. Nicky gaf Jenny een kus.

„Akelige jongens,” bromde die nogeens en begon dan eindelijk te lachen. „Nou, vooruit jullie, voor de schrik zal ik straks pannekoe-ken bakken.”

„Voor ons allemaal?” juichte Pim.

„Ja, dacht je soms voor jou alleen. Ga het snel allemaal thuis zeggen.”

„Je bent een reus, Jenny.” Ben greep haar beet en danste met haar in het rond.

„Toe maar,” genoot ze.

„Een hoeraatje voor Jenny,” riep Harmen.

Ze joelden dat horen en zien je verging. Jenny joeg lachend Nicky het huis binnen.

Anderhalf uur later zaten ze in een grote kring om de spekpannekoeken van Jenny. Lisa had een bos bloemen meegebracht, die waren voor Jenny. Dokter keek eens bedenkelijk naar de enorme stapel pannekoe-ken, maar toen hij zag in welk tempo ze in de magen verdwenen, knikte hij Jenny eens toe.

„En hoe staat het nu met de boot?” vroeg Pims vader.

„Best dokter,” antwoordde Ben, „we maken er ook een rand omheen, nu wordt het toch meer een boot dan een vlot.”

„Ik kom morgen kijken,” beloofde dokter, „ik wil jullie werk graag bewonderen.”

„We zijn nog lang niet klaar, vader,” waarschuwde Pim.

„Karel z'n oom zal ons nog heel wat goeie raad moeten geven,” dacht Ben.

„Het is toch maar fijn dat jij een oom hebt, die overal van af weet,

Karel," vond dokter. „Ben, neem nog gerust een pannekoek.”
„Welja," zei Ben en pakte er één van de schaal die mevrouw hem voorhield, „ze noemen me toch al holle, bolle Gijs.”

„Niets van aantrekken," vond Harmen, „je kunt alleen over een poosje niet meer hardlopen en je barst overal uit, ik heb je gewaarschuwd.”

Ben trok z'n schouders op terwijl dokter geamuseerd toekeek hoe Ben zichtbaar genoot.

„Wat gebeurt er als je reuze hard loopt?" vroeg Pim die pas een boek over sportbeoefening gelezen had en nu graag eens z'n wijsheid wilde luchten.

Harmen keek op en wachtte even met de volgende hap. „Dan verlies je je broek of je schoenen," zei hij ernstig.

Iedereen lachte.

„Halve gare," zei Pim kwaad, „jij moet eerst eens beter leren praten.”

„Waarom?" vroeg Harmen met een knipoog naar mevrouw „iedereen kan me toch verstaan zeker?"

„Bravo, Harmen," zei mevrouw, „en nu moet jij eens vertellen, Pim, hoe je adem moet halen als je hard loopt.”

„Een andere keer," vond Pim, „ik kan het in ieder geval in praktijk brengen.”

„M'n oom..." begon Karel.

Op dat ogenblik werd de dokter weggeroepen.

„Dat is nou jammer," vond Harmen, „vergeet u morgen niet bij ons te komen?"

„Je kunt op me rekenen," zei dokter.

„Kunnen we gauw eindigen?" vroeg Pim toen zijn vader de deur uit was.

„Natuurlijk Pim," zei z'n moeder, „geef jij me de bijbel maar.”

„Moet dat?" vroeg Pim met een blik naar z'n vrienden.

„Dat moet niet, dat mag," verbeterde z'n moeder met een glimlach.

Met een nors gezicht legde Pim de bijbel voor haar neer.

Mevrouw las met een duidelijke stem. Ze las uit Mattheus, over het grote gebod. Ze kenden dit gedeelte uit hun hoofd. Hoe vaak

hadden ze het niet op horen zeggen in de klas. 'Gij zult de Here uw God liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het eerste gebod. Het tweede daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf...' De laatste woorden zeiden ze zachtjes mee. Alleen Pim keek wat gegeneerd de kring rond. Wat zouden de jongens hier wel van zeggen? Bij Harmen werd gelezen aan tafel, maar bij Karel niet en bij Ben ook niet. Hij hoorde dat z'n moeder 'amen' zei en hij sloot snel voor een ogenblik z'n ogen.

HOOFSTUK 7

Dokter van Gelder stak z'n hoofd om de schuurdeur. „Daar ben ik dan,” zei hij, „laat maar eens zien wat jullie uitgespookt hebben.” Pim was al opgesprongen. „Moet u eens zien,” zei hij ijverig, „dit is nu onze boot. Ziet u hoe sterk de bodem is?”

„Dat zie ik,” knikte Pims vader. „Wie heeft jullie daarmee geholpen? Het wordt veel mooier dan ik gedacht had.”

„We hebben zelf,” begon Pim.

Harmen viel hem in de rede. „Het was Karels oom, dokter, die heeft ons gezegd hoe we het doen moesten.”

„Het is geweldig,” prees dokter, „komt die oom van jou weleens kijken, Karel?”

Karel keek snel op en bloosde. „Nee-ee-nee dokter, m'n oom woont heel ver weg.”

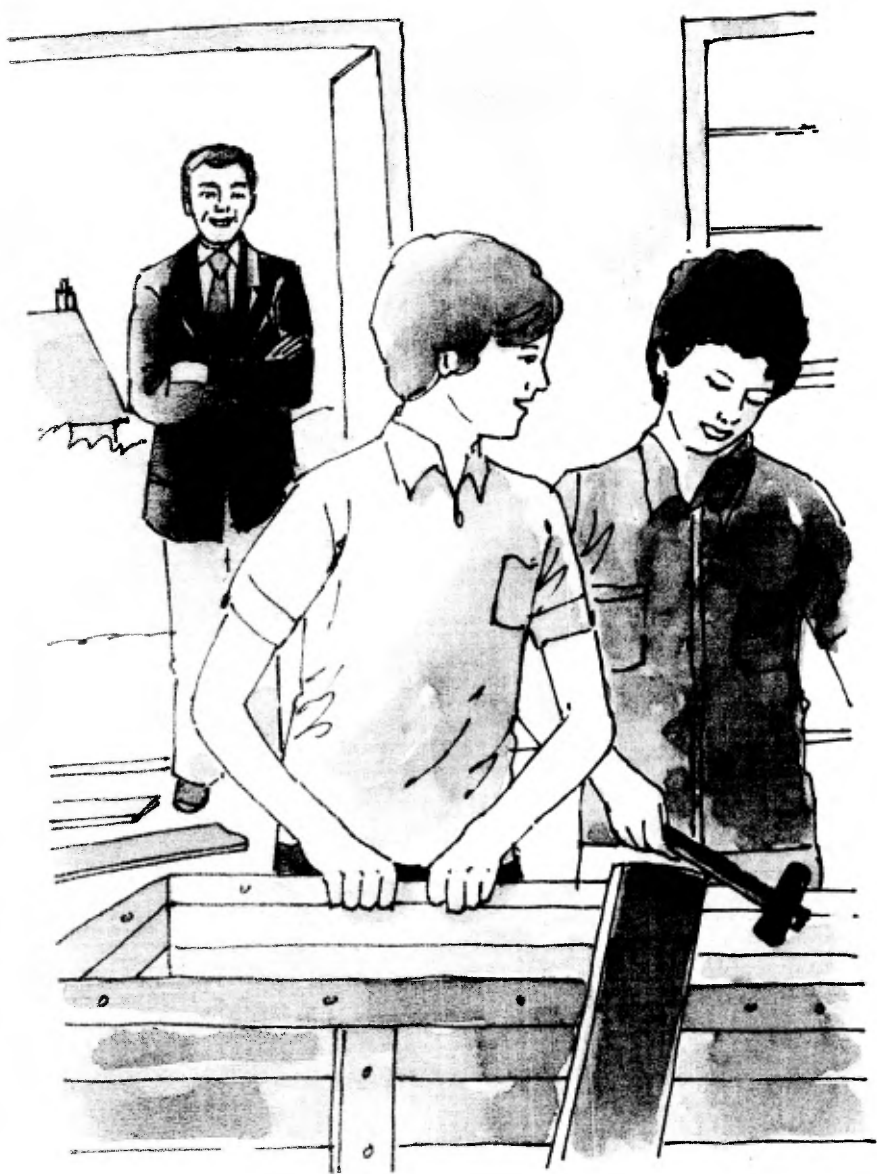
„Hij schrijft ons alles,” verduidelijkte Ben, „hij schrijft het aan Karel.”

„Die oom mag je wel in ere houden,” vond dokter, „ik vind het flink van jullie dat je zijn gegevens zo goed uitwerkt.”

Pim keek trots naar de boot. „Wordt hij niet fijn, vader?”

„Dat zou ik denken,” vond dokter, „als de boot klaar is gaan jullie hem zeker verven?”

Ben sloeg zich op z'n voorhoofd. „De bak verven, dat is het!” riep hij uit, „maar hoe komen we aan verf?”

„Een groot blik van mij,” zei Pims vader, „voor de rest zullen jullie zelf moeten zorgen.”

„Grondverf is niet zo duur,” wist Karel, „die kunnen we betalen van ons zakgeld.”

Pim trok een lelijk gezicht en Ben knikte weifelend.

„Als oe maar wete...,” begon Harmen, dan lachte hij, „ik kan er voor werken.”

„Het is hier wel warm,” vond dokter. Hij keek naar de beide meisjes. „Lisa en Nicky, hoe vinden jullie het hier?”

„Wij vinden het reuze fijn dat we mee mogen helpen,” zei Lisa. Nicky knikte vanaf de andere kant van de schuur. „ik heb nog nooit zo’n fijne vakantie gehad.”

Dokter lachte. „Mooi zo. Ik kwam eigenlijk meteen vragen of jullie zin hebben om vanmiddag te gaan zwemmen in het bosbad. Daarna zou ik jullie graag voorstellen aan een jongen die hier pas is komen wonen. Hoe lijkt jullie dat?”

„Die jongen,” zei Pim vlug, „moet dat, vader?”

„Ik had het heel graag, Pim.”

„Als u maar weet dat we hier niemand meer erbij nemen.”

Dokter schudde z’n hoofd. „Jij gaat in ieder ieder geval mee, Pim”, zei hij streng, „maar die jongen zal aan jouw vriendschap waarschijnlijk geen behoefte hebben.”

Pim kleurde donkerrood. „Nou ja, vader... we kunnen toch niet iedere jongen hierheen slepen?”

„Niemand die dat van je vraagt,” zei dokter kort. Hij keek naar de anderen. „Wat jullie doen willen, dat moet je natuurlijk helemaal zelf weten.”

„Wij gaan mee,” zei Karel met een blik naar de anderen die allemaal knikten. Lisa klapte in haar handen. „Fijn, naar het bosbad.”

„Allemaal zwempak of broek meenemen. We rijden precies twee uur weg.” Dokter verdween met grote stappen.

Ben keek naar Pim die nog steeds stond te mokken. „Waarom zouden we naar die jongen moeten? Enfin, zo erg is dat niet.”

Pim haalde onverschillig z’n schouders op. „Vader doet dat een enkele keer wel meer als hier nieuwe mensen komen wonen. Ik

houd niet van dat gezeur. Vast staat dat wij hem niet bij onze club toelaten.”

„Maar je kunt je erg eenzaam voelen,” kwam de stem van Nicky, „ik weet...”

„Larie,” snauwde Pim. Hij keek schamper naar Karel. „Kijk, meneer zit weer. We zullen vanmorgen nog heel wat werk moeten verzetten om de schade van vanmiddag in te halen.”

„Schade,” proestte Nicky, „het mocht wat.”

Pim keerde zich driftig naar haar om. „Dacht jij soms dat we weken aan deze boot zouden werken? We moeten er nog heel wat plezier van hebben in deze vakantie.”

„Tijd genoeg, joh,” suste Karel, „we schieten immers al reuze op. Ik zit te denken hoe we aan verf moeten komen. Je hebt heel wat nodig en onze spaarpotten zijn leeg.”

„Grondverf of hoe dat spul mag heten kopen we zelf,” hield Pim vol.

„Misschien wil je oom...,” aarzelde Ben.

Karel keek op en zei ongewoon fel. „Dacht jij soms dat ik dat aan m'n oom zou vragen?”

„Geen sprake van,” viel Harmen hem bij, „Karel z'n oom heeft al zoveel gedaan. Hij maakte de tekeningen en we kunnen altijd bij hem om raad komen. Weet je wat wij doen? We gaan het aan ouwe Sam vragen.”

Ben grinnikte. „Ouwe Sam, zou die het geven?”

„Hij is steenrijk,” wist Harmen, „voor hem is een pot verf net zoiets als...als...”

„Als een gloednieuwe auto,” hielp Ben.

Harmen knikte hoewel hij het een zotte vergelijking vond.

„We kunnen het in ieder geval proberen,” vond hij, „hij is zo rijk dat hij z'n geld niet eens meer tellen kan.”

„Wat gek,” vond Nicky.

„Morgen gaan we erheen,” besliste Pim.

„Dan blijven Nicky en ik hier werken,” zei Lisa.

De jongens keken elkander aan en grinnikten. „Die meiden...”

HOOFDSTUK 8

Klokslag twee uur stonden ze met elkaar voor het doktershuis, het badgoed onder hun arm.

„Laten de meisjes maar voorin gaan zitten,” vond Karel, „dan gaan wij met z'n vieren achterin.”

„Zou het gaan?” vroeg Harmen zich af.

„Met gemak,” zei Pims vader, „jullie maken je maar slank.”

„Ben heeft twee plaatsen nodig,” zei Harmen.

Ben gaf hem een vriendschappelijke por. „Zonder mankeren, ik krijg dus het beste plaatsje.”

Dokter lachte. „De twee dames nemen samen één plaats in. Kom jij maar voorin, Ben met Karel.”

„Waar woont die jongen, vader?” vroeg Pim.

„Aan de bosrand,” zei dokter, „jullie kennen dat huis wel.”

„Daar wonen pas nieuwe mensen,” wist Karel, „we moeten er toch langs.”

„We gaan eerst zwemmen,” zei dokter, „kunnen jullie allemaal zwemmen?”

„Natuurlijk dokter,” werd er van alle kanten geroepen.

Ze reden met een matig vaartje. Eerst langs de grote weg die rond het dorp liep. Juist voor het bos begon zagen ze het eerste ijsco-wagentje. Pim humde eens goed hoorbaar.

„Het is zeker de bedoeling dat we hier stoppen?” vroeg dokter.

In een wip waren ze de auto uit. „Laten we ons ijsje maar buiten opeten,” vond Ben, „we hebben hier meer ruimte en het geeft niet als we knoeien.”

Na dit oponthoud reden ze langs het prachtige bospad naar het zwembad.

„Het is hier overal even mooi,” vond Nicky, „jullie boffen toch maar dat je hier woont.”

Pim en Ben keken elkaar eens aan. Was dat boffen? Voor zoiets was je immers nooit dankbaar. Het hoorde gewoon bij je leven,

zoals je vader en je moeder bij je hoorden.

„Je moet hier maar vaak terug komen, Nicky,” zei dokter.

In het zwembad waren ze in een ogenblik omgekleed. Pims vader was het eerst in het water, hij zwom rustig weg. Maar de vrienden maakten een geweldig spektakel voor ze elkaar lachend en stoeiend in het water duwden. Nicky bleef voorzichtig wat aan de kant. Ze keek met grote ogen naar Lisa, die met een mooie slag door het water schoot. Ben zat al gauw weer aan de kant uit te blazen.

„We zullen hem krijgen als hij straks het water in komt,” stelde Karel voor. Nicky vergat haar angst toen ze even later Ben werkelijk te pakken namen. Daarna zat ze heerlijk in de zon met Lisa. „Je moet eens luisteren,” zei ze, haar hoofd geheven, „hoor je al die vrolijke stemmen?”

Lisa knikte. „De overvliegende vogels zullen wel denken dat hier een troep wilden zijn neergestreken.”

Toen de dokter hen eindelijk riep om naar huis te gaan, vonden ze de tijd omgevlogen.

„Nu rijden we naar mijn jonge vriend,” zei dokter opgewekt, „iedereen akkoord?”

Ze keken elkaar even aan, Pim trok z'n schouders op maar zei niets.

Ze waren er heel vlug.

„Stap maar allemaal uit,” zei dokter, „Wouter weet dat we komen.”

„Hij heet dus Wouter,” zei Nicky, „heeft hij, net als ik, geen broertjes of zusjes?”

„Hij heeft twee kleine zusjes,” vertelde dokter terwijl ze uit de auto stapten.

„Dan is hij dus niet alleen,” zei Pim vlug.

„Welnee,” zei z'n vader, „heb ik dat dan beweerd? Kom mee, ik denk dat Wouter in de tuin zit met dit mooie weer.”

Uit de tuin kwam het geluid van vrolijk lachen. Twee kleine meisjes holden achter elkaar aan en bleven verlegen staan toen ze de bezoekers in het oog kregen.

„Hallo,” riep dokter, „ha die Wouter!”

Nu zagen de anderen pas de jongen die in de schaduw van de grote

eik zat. Hij zat op een vreemde stoel met een tekenplank voor zich. Hij had zwart, krullend haar en vrolijke ogen. „Dag dokter,” zei hij en stak zijn hand uit.

„Ik kom je, zoals we afgesproken hadden, mijn zoon voorstellen en z'n vrienden en vriendinnen.”

„Leuk,” zei de jongen en keek van de één naar de ander.

Harmen kon precies op het tekenbord kijken. „Heb jij dat getekend?” vroeg hij bewonderend en ook wat verbaasd.

De jongen knikte terwijl hij luisterde naar de namen die dokter noemde.

„Nicky is een logéetje van ons,” zei dokter, „en Lisa is een goeie vriendin.”

Lisa was de eerste die Wouter een hand gaf en die zich verwonderde dat de jongen alsmaar bleef zitten. Nu ze beter oplette, zag

ze dat het ook geen stoel was waarop de jongen zat, maar een wagentje.

„Wouter kan niet lopen,” zei dokter toen ze om hem heen stonden „maar er zijn dingen die hij ongetwijfeld beter kan dan één van jullie, bijvoorbeeld tekenen. Laat eens wat zien, Wouter?”

„Och,” Wouter lachte wat verlegen. „Halen jullie mijn portefeuille eens samen,” vroeg hij aan de kleine meisjes die met grote ogen stonden toe te kijken.

„Dan ga ik in die tussentijd je ouders begroeten,” zei dokter en beende weg.

Daar stonden ze! Wat moesten ze zeggen! Nicky was wat achteraan gaan staan en Lisa keek zo treurig naar de jongen. Pim stond wat terzijde en was boos op z'n vader omdat hij hen niet van tevoren gezegd had, dat de jongen niet kon lopen.

Harmen bekeek aandachtig de tekening op het bord. „Dat is verdraaid knap,” fluisterde hij.

Ben knoopte z'n bloes open alsof hij het ondragelijk heet had. Karel vroeg met een blik naar de jongen. „Kun je... kom je na de vakantie gewoon bij ons op school?”

De jongen knikte. „Ik ga naar de zesde, net als jullie. Moeder brengt me naar school en ze komt me ook weer halen. Als ik later naar het Lyceum ga, zal vader me meenemen in de auto.”

De meisjes kwamen terug met de zware tekenmap. Karel nam hem van hen over en legde hem op de tekentafel. Ze stonden nu allemaal om het wagentje heen en keken naar de tekeningen die Wouter hen één voor één liet zien.

„Jij kunt het zeg,” riep Ben uit, „niemand in de klas kan zo tekenen.”

„Wat mooi,” zei Lisa toen er een tekening kwam van een baby.

„Dat is m'n nichtje,” zei de jongen, „als je de tekening mooi vindt, mag je hem hebben.”

„O, dank je wel,” zei Lisa met een kleur.

Wouter sloeg de bladen vlug om alsof hij eigenlijk een hekel had om zo met z'n kunnen te koop te lopen. Hij klapte de map dicht en vroeg, „Jullie zijn een boot aan het bouwen hè.”

Er was een hunkering in z'n stem.

„Een fijne joh,” kwam Pim los, „hij schiet al aardig op en we gaan hem ook verven.”

„Welke naam krijgt hij?” vroeg de jongen.

Ze keken elkaar aan. „Een naam?” herhaalde Karel, „daar hebben we nooit aan gedacht.”

Wouter lachte vrolijk. „Iedere boot krijgt toch zeker een naam?”

„Natuurlijk,” zei Harmen, „je hebt groot gelijk. Hoe zou jij een boot noemen?”

De jongen haalde z'n schouders op. „Dat weet ik niet, daar zou ik eerst over na moeten denken. Gaan jullie ermee varen op een klein meertje hier in het bos?”

„Het Appeltje,” knikte Lisa en ze hoorde zelf hoe gek haar stem klonk. Ze zou zo maar een beetje willen huilen.

De jongen keek naar haar. „Het Appeltje? Wat een leuke naam!”

„We hebben die naam zelf verzonnen,” zei Pim, „het meertje is bijna helemaal rond, zie je.”

„Misschien kom ik er nog weleens,” zei Wouter, „hebben jullie zonet gezwommen?”

„Heerlijk joh,” riep Pim.

Lisa keek geschrokken, ze probeerde Pim een knipoogje te geven, maar hij zag het niet.

„Het was machtig,” zei Ben, „ze hebben met z'n allen geprobeerd om mij te jonassen, ook geen kunst met zovelen!”

„Hoe ging dat?” genoot Wouter, z'n ogen glansden.

„Ze zwiepten mij door het water,” vertelde Ben, „ze telden tot tien en toen gaven ze me een reuze loeier.”

De jongen schaterde.

„Ik kwam boven op een dikke vent terecht,” vertelde Ben verder, „die dook als een snoek onder water en hij brulde als een stier toen hij weer boven kwam, wij lachen natuurlijk.”

„Wat een mop,” lachte Wouter en sloeg zich op de knieën van plezier, „ik had het best willen zien.”

Dokter kwam aanlopen met Wouters moeder. Ze gaf hen allemaal een hand. „Dokter zegt dat het al te laat geworden is om nog limonade te drinken. Ik hoop dat jullie daar eens gauw voor terug komen.”

„Doen jullie het?” vroeg Wouter meteen, er lag een onbewuste smeking in z'n ogen.

„Natuurlijk komen we,” zei Lisa schorrig, „maar heus niet voor de limonade.” Ze holde weg zonder iemand te groeten, het tekenrolletje in haar hand geklemd.

Ben knikte hevig naar Wouter en Harmen stak z'n hand op.

„We komen eerder dan je denkt,” zei hij.

„Nou en of,” zei Karel.

Pim had zich al omgedraaid.

„Voor ik wegga kom ik in ieder geval afscheid nemen,” riep Nicky, „maar ik ga nog lang niet weg.”

„Halve gare,” zei Harmen en gaf haar een por.

In de auto was het Pim die onmiddellijk zei, „Vader, waarom hebt u ons niet van te voren verteld dat Wouter ongelukkig is?”

Dokter bleef even zwijgen. Hij keek strak voor zich naar de weg. Eindelijk begon hij te spreken. „Omdat ik niet wilde dat jullie uit een soort medelijden naar Wouter toe zouden gaan.

Jullie hadden dan misschien tegen elkaar gezegd. Laten we maar eens naar die arme jongen toe gaan, of je had misschien iets voor hem meegenomen. Ik wilde dat niet. Wouter zal nooit kunnen lopen, maar hij wil en mag niet anders behandeld worden als iedere andere jongen. Begrijpen jullie dat? Hij moet zoveel mogelijk van alles meegenieten. Hij moet om dingen kunnen lachen waar jullie om lachen en hij moet, net als jullie, z'n gewone tegenslagen hebben. Z'n ouders zijn heel verstandige mensen, ze willen niets liever dan dat Wouter zo normaal mogelijk opgroeit. De onderwijzers op school zullen er voor zorgen dat hij ook op school niet anders zal zijn dan één van jullie. Wouter wil geen arme, zielige jongen zijn. Jij had het daarnet over een ongelukkige jongen, Pim, maar wie zegt jou dat hij dat is.”

„En toch is hij ongelukkig,” hield Pim vol.

Z'n vader keek hem eens van terzijde aan. „Als jij dat vindt, jongen, dan zal jij eraan mee moeten werken dat Wouter zich hier heel gelukkig gaat voelen.”

Niemand zei een woord. Ook Pim niet. Hij zat nors voor zich uit te staren. Ieder ging direct naar z'n eigen huis.

„Tot morgen,” riepen ze.

Lisa kroop door de heg. Ze had nog wel graag even met Pim gepraat over Wouter, maar ze vertrouwde haar eigen stem niet. Bovendien was Pim snel weg gelopen. Het was net of ze Wouter weer hoorde zeggen na dat verhaal van Ben, „Ik wou dat ik dat gezien had.”

Ze liep langzaam, heel langzaam door de tuin naar huis. Ze keek naar haar benen en voeten die haar precies droegen waarheen ze wilde. Je vond het heel gewoon dat je kon lopen en rennen. Nicky had daarstraks gezegd, „jullie boffen maar dat je hier woont.” Dat was bijna net eender. Stel je voor dat je niet kon huppelen en springen, dat je altijd in een wagentje moest zitten!

„Lieve Heer,” dacht ze, „zorgt u er alstublieft voor dat Wouter echt heel gelukkig wordt.”

Ze schrok zelf een beetje. Nou heb ik gebeden, dacht ze, zo maar midden in de tuin. Zou dat wel mogen?

Ze deed de keukendeur open en liep naar haar moeder.

„Ha, dag Lisa,” begroette moeder haar, „heb je het fijn gehad?”

Lisa sloeg haar armen om moeders hals. „Mag je overal bidden?” vroeg ze.

Haar moeder knikte met ernstige ogen. „Jazeker, Lisa, als je het maar doet met je hele hart.”

HOOFDSTUK 9

De volgende morgen waren ze al vroeg bij elkaar in de schuur. Pim had het grootste woord. „ik doe het niet,” zei hij fel, „ik vertik het om voortdurend opgescheept te zitten met een jongen die niets kan.”

„Hij kan heel mooi tekenen,” zei Nicky.

„Jij bent niet wijzer,” zei Pim met een boze blik naar haar.

„Dan laat je het,” zei Lisa flink, „ik ga in ieder geval naar Wouter toe.”

Pim lachte spottend. „Een meisje, daar zal hij veel aan hebben!”

„Ik ga ook,” zei Harmen, „wat had je dan gedacht?”
„Dan...dan komen jullie ook niet meer in de schuur,” zei Pim met vlammeende ogen.
„Doe niet zo gek,” vond Karel, „dat heeft er toch niets mee te maken.”
„Jullie zijn allemaal gek,” zei Pim kwaad. Hij sloeg verwoed een spijker in het hout. „We hebben het hier juist zo lollig met elkaar.” Lisa keek naar Pim. Het was waar wat hij zei. Ze hadden het reuze fijn. Hoe zou het zijn als er een vreemde jongen bij kwam? Misschien wilde Wouter wel de baas spelen, of... Ze zat met haar handen over elkaar. Gisteren heb ik voor Wouter gebeden, dacht ze. Zou je zo maar alles aan de Here kunnen overlaten? Of zou Hij juist willen dat ze meehielpen? Zouden ze daarom kennis gemaakt hebben met Wouter, om te mogen helpen? Ze stond op. „Ik ga in ieder geval naar hem toe,” zei ze nog eens, „en ik zal ook vragen of ik hem naar school kan brengen.” Ze waren allemaal even sprakeloos.
„Weet je dan wel.” begon Harmen, „dat je dan achter een wagentje moet lopen?”
„Nou en?” zei Lisa. Het was of ze groeide, ze trotseerde de boze ogen van Pim, „is dat zo erg?” Ze knikte naar Pim. „Als jij niet kon lopen, Pim, dan deed ik het voor jou ook.”
„Echt meidengeklets,” snauwde Pim.
„Toch heeft ze gelijk,” zei Karel bedachtzaam, „als wij eens de hele dag in zo’n wagentje moesten zitten, dan zou jij wel anders piepen, Pim.”
„Laten we er nou eindelijk eens over ophouden en gaan werken,” vond Pim, „al dat geleuter over Wouter, daar word ik akelig van.”
„Best,” zei Lisa en greep de spijkerbak, „vanmiddag ga ik dus eerst een poosje naar hem toe. Wie gaat er mee?”
„Ik.” Dat was Harmen.
„Ik ook,” zei Karel met een schuine blik naar Pim.
„Ik ben ook van de partij,” zei Ben en floot een vrolijk deuntje.
„Jullie doen maar,” zei Pim heftig en sloeg prompt op z’n vingers. Het was over half vier toen ze die middag lachend en stoeiend van Wouter kwamen. Pim wachtte hen in de schuur met een zuur

gezicht op. „Ik zal alles wel alleen doen,” zei hij slachtofferig, „tenslotte heb ik jullie niet nodig.”

„Je kan gek worden als je wil,” bromde Karel.

„De groeten van Wouter,” zei Lisa vrolijk.

Pim keek haar aan. Hij zou graag willen weten wat ze daar gezegd hadden en of Wouter nog naar hem gevraagd had. Hij vroeg niets en bleef zwijgen. Hij vond alles vervelend sinds ze dat bezoekje aan Wouter gebracht hadden. Natuurlijk had vader best gemerkt, dat de anderen naar Wouter gingen want Nicky was ook meegegaan. Hij had haar nog tegen willen houden, maar ze had hem alleen maar aangekeken en haar hoofd geschud. Vervelende meiden! Als Lisa niet gezegd had dat ze ging, dan waren de jongens vast bij hem gebleven. Ben floot weer z'n eeuwige deuntje. Pim werd opeens spin-nijdig. „Stop eens met dat nare gefluit,” bromde hij, „ik word er miserabel van.”

„Jij wordt overal miserabel van,” zei Harmen met een knikje.

„Pimmetje heeft de bokkepruik op,” stelde Nicky vast.

„Stik,” zei Pim.

Ze werkten een poosje zwijgend door. Pim keek zo nu en dan eens naar de anderen. Gek, het was net of hij er niet meer bij hoorde. Ze deden immers altijd alles met elkaar. En nu dit! Niemand zei iets tegen hem, of verbeeldde hij zich dat maar? Lachte Harmen niet naar Karel?

„Heb je nog tegen Wouter gezegd, dat je hem naar school zal brengen?” hoorde hij zichzelf vragen en hij keek vol spanning naar Lisa.

„Natuurlijk,” zei ze, „je had z'n gezicht eens moeten zien. Het is toch veel leuker dan dat je iedere dag door je moeder gebracht wordt? Mevrouw was er ook blij om.”

„We doen het om beurten,” zei Karel zo onverschillig mogelijk.

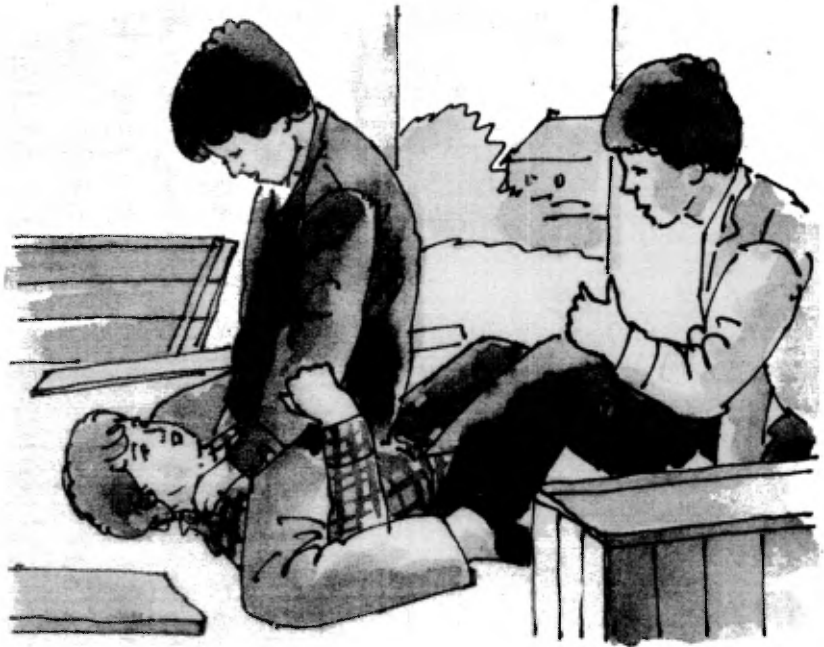
„Om beurten?” herhaalde Pim wat ongelovig.

„Wij willen het ook,” zei Harmen, „dat is nogal klontjes. We hebben afgesproken dat we het om de week doen, halen en weer thuis brengen natuurlijk.”

„Wie?” vroeg Pim.

„Nou, Lisa, Karel, Ben en ik.”

Pim kreeg een kleur en sloeg zich weer op z'n vingers. „Uitslovers,” zei hij fel.

„Dat zal je weten,” hijgde Harmen en sprong op hem toe. Als een kluwen rolden ze door de schuur, de spijkerbak viel met luid gerinkel van de rand van de boot. Onwillekeurig vormden de anderen een kring om de vechtenden heen. Nicky keek verschrikt naar de jongens. „Zal ik tante gaan halen?” vroeg ze.

Ben legde een hand op haar schouder. „Maak je maar geen zorgen, ze overleven het wel.”

Toen het vechten lang genoeg naar hun zin geduurd had, trokken Ben en Karel de jongens uit elkaar. Daar stonden ze met boze gezichten. Harmen had een haal over z'n wang en Pim wreef over z'n oog.

„Afgelopen,” zei Karel flink, „We zullen er niet meer over praten, Pim, maar dan moet jij je niet meer met ons doen bemoeien.”

„Ik heb met Wouter niets te maken,” had Pim het laatste woord.
„Arme Pim,” zei Lisa voor ze weer aan het werk gingen.
Gek, dat woord stak hem meer dan alle andere dingen. „Arme Pim”. Lisa had niet gezegd, arme Wouter, maar arme Pim. Ze is niet wijzer, dacht Pim slapjes. Maar hij wist dat dat niet waar was. Hij voelde z'n oog gemeen steken. Vader zou straks vragen waarom ze gevochten hadden en hij zou het nooit kunnen vertellen. Vader was teleurgesteld dat hij niet meeging naar Wouter vanmiddag. Waarom was die jongen uitgerekend hier komen wonen? Waarom had z'n vader hen daar naar toe gesleept? Hij had zich van z'n vakantie wel wat anders voorgesteld dan om op een ongelukkige jongen te passen. Hij is niet ongelukkig, had vader gezegd, hij wil behandeld worden als ieder ander. Pim keek naar Harmen, die zachtjes iets tegen Karel zei.
Het zou wel weer over hem gaan.

„Ik ga naar huis,” zei hij opeens en gooide z'n hamer neer.

„Is er iets?” vroeg Nicky.

Ben gaf haar een duw. „Laat maar lopen.”

Pim slenterde naar buiten. Hu, wat stak dat oog. Lisa kwam hem achterna. Hij draaide zich om. „Je hoeft niet te denken dat ik jullie nodig heb.”

Lisa glimlachte. „Rare Pim, we hebben elkaar allemaal nodig. Ik zou geen raad weten als jullie er niet waren. Het was jammer, dat je er vanmiddag niet bij was. Wouter heeft nog naar je gevraagd.”

„Hij denkt zeker dat ik ook voor loopmeisje ga spelen.”

Ze keek hem met boze ogen aan. „Als je het precies weten wilt, Pim,” zei ze ongewoon fel, „Wouter was bang dat je ziek was.”

„Poe,” zei Pim en blies z'n wangen op, „ik ben nooit ziek.”

„Nee, jij bent nooit ziek,” herhaalde Lisa, „daarom is het misschien voor jou zo moeilijk om je in te denken wat Wouter mist.”

Pim trok z'n schouders naar achteren. „Ik ben niet van plan m'n hele vakantie te bederven.”

„Nou, wij ook niet,” lachte Lisa opeens. „Je oog wordt helemaal blauw en dik. Doet het erge pijn?”

Hij bromde iets wat ze niet verstond. „Ik ga naar huis,” zei hij, „moeder heeft wel iets om er op te doen.”

„Kom je straks weer? De boot is immers bijna klaar, dan kunnen we gaan verven.”

„Ik koop morgen de grondverf,” zei Pim, „ajuu.”

Lisa holde terug en Pim liep langzaam op het huis toe.

Jenny was in de keuken bezig. „Wat ben je vroeg,” zei ze, zonder hem aan te kijken, „is er iets?”

„Niets,” zei Pim nors.

„Moet je dan niet...,” dan sloeg ze haar handen in elkaar.

„Mensekinderen, wat een oog! Wie heeft je dat geleverd? Heb je gevochten?”

Pim gaf geen antwoord. „Waar is moeder?”

„Ze zit in de eetkamer te naaien. Kom hier, dan zal ik er wat koud water tegen aan houden. Jullie met je vechten ook altijd,” mopperde ze.

„Hoeft niet,” zei Pim en liep vlug door naar de eetkamer.

„Heb je gevochten?” vroeg moeder onmiddellijk toen ze Pim zag binnenkomen.

Pim lachte weifelend. „Een beetje.”

„Waarom? Ik dacht dat jullie zo hard aan het werk waren.”

„Och...,” zei Pim, „hebt u een beetje zalf voor me?”

„Ik zal het even halen,” zei moeder en stond op, „waarom hebben jullie gevochten, Pim?”

Terwijl z'n moeder wegliep overdacht Pim of hij dadelijk de waarheid zou zeggen. Hij kon moeilijk tegen z'n moeder jokken, moeder merkte het altijd en hij wilde het ook niet.

„Hier heb ik iets,” zei moeder zodra ze de kamer binnen kwam, „ga maar even zitten.”

Pim zat roerloos, terwijl haar vingers zachtjes over z'n oog gleden.

„Het ging om Wouter,” zei hij niet erg op z'n gemak.

Moeder knikte. „Ik wist wel dat jij het daar niet zo gemakkelijk mee had,” zei ze. „Je hebt al begrepen, Pim, dat vader met een speciale bedoeling daar heen gegaan is met jullie.”

„We hadden het zo fijn met elkaar,” viel Pim uit.

„Natuurlijk,” knikte moeder. „Weet je, Pim, er zijn dingen in het leven die soms heel moeilijk lijken en waar we later het meeste plezier en voldoening aan beleven. Ik ken Wouter nog niet. Vader

zegt, dat het een aardige, vrolijke jongen is. Als jij niet met je hele hart die jongen een stapje verder wilt helpen, dan moet je het vooral niet doen."

„Wa-wat bedoelt u?“ hakkelde Pim.

Moeder bleef tegenover hem zitten. „Een jongen als Wouter voelt zulke dingen scherp en precies aan. Denk je eens in zijn plaats. Zou jij het leuk vinden als je merkte dat ze je kwamen halen of met je speelden alleen omdat ze zo'n beetje gedwongen werden of door medelijden?“

„Dat zou ik naar vinden,“ zei Pim.

Moeder glimlachte. „Denk er dan nog maar eens goed over na, Pim. Ik ken jou wel een beetje. Je vrienden hebben waarschijnlijk spontaan gezegd dat ze Wouter willen helpen. Dat is voor mijn Pim al een reden om er dwars tegen in te gaan.“

Pim lachte verlegen, maar knikte toch. Hij hoefde z'n moeder niet voor de gek te houden, wie kende hem beter dan zij?

Moeder boog zich naar hem over en legde haar hand op zijn schouder. „Weet je nog wat we laatst in de bijbel gelezen hebben, toen je vrienden hier waren? Ik herinner het mij zo goed omdat mijn Pim zich een beetje schaamde over dat bijbellezen. Je moet in je leven goed onthouden, Pim, dat er dingen zijn waarover je je nooit hoeft te schamen. Ik herinner het mij ook, omdat de anderen de laatste woorden zachtjes meezeiden. De woorden zijn overbekend. „Hebt uw naaste lief als uzelf.“ Dat is heel erg moeilijk, voor mij ook, maar we kunnen het toch proberen. Ik heb bovendien het volste vertrouwen in jou.“

Dat laatste had moeder niet moeten zeggen, dacht Pim toen hij die avond alleen in z'n kamertje zat. Hij was 's middags niet meer naar de anderen terug gegaan. Het kon ook moeilijk, want hij was bijna ontoonbaar met z'n gezwollen oog. Nicky had er niet eens om gelachen toen ze thuis kwam en vader had niet gevraagd hoe het kwam. Hij had alleen gezegd dat het morgen weer veel beter zou zijn.

Morgen... dan zou hij weer bij z'n vrienden zijn, of... nee, hij wilde niet eens aan een andere mogelijkheid denken. Je naaste liefhebben als jezelf, dat kon toch niemand. Pim zat op de rand van zijn

bed, diep in gedachten. Hoe zou het zijn als je je benen niet kon gebruiken? Je kon niet lopen, niet springen, je kon nergens alleen naar toe. Je moest altijd op een ander wachten, je hele leven. Hij zag opeens Wouter voor zich. Wat moest die zich vaak vervelen! Hij sprong op en voelde zich op slag veel vrolijker. Hij stak z'n hoofd in de wasbak en liet een straal koud water langs zijn hoofd lopen. Hè, dat was lekker. Het was eigenlijk zo eenvoudig, als Wouter echte vrienden had, dan hoefde hij niet meer van anderen afhankelijk te zijn. Dan was het vanzelfsprekend dat hij overal bijhoorde. Moest hij het nu aan de jongens zeggen? Moest hij morgen op hangende pootjes naar de schuur gaan? Nee, hij wist iets veel leukers. Hij ging morgenochtend in z'n centje Wouter halen, voor de anderen kwamen. Hij zou hem de schuur laten zien en de boot en hij zou zeggen...och nee, hij zou helemaal niets zeggen. Wouter zou het begrijpen. Ja, dat zou hij doen. Hij kleepte zich snel uit en knielde voor z'n bed zoals hij iedere avond deed. Toch was het nu anders. Hij bad vaak zo gedachte-loos. Nu had hij echt iets te zeggen. Iets dat hij tegenover niemand anders zou willen bekennen, zelfs niet tegen vader of moeder. Een geheim en een belofte tussen de Here en hem.

HOOFDSTUK 10

Ben zong het hoogste lied. Het was ver in de tuin te horen. Jenny luisterde ernaar terwijl ze de was ophing. „Het zijn beste jongens,” mompelde ze zacht voor zich heen, „ik zal ze straks een appel brengen.”

In de schuur werd hard gewerkt om de boot klaar te krijgen. Harmen en Pim hadden twee dagen tevoren de boot in de grondverf gezet. Nu waren ze bezig de romp lichtblauw te schilderen. „Hij wordt mooi hè,” zei Pim met voldoening, „tjonge, wat doet die kleur het goed.”

„Hoe staat het nu met de voorraad verf?” informeerde Ben, die ijverig bezig was met de vlag. Lisa had thuis een rood-wit-blauwe

lap genaaid. Het was Bens taak om de vlag aan een stok te bevestigen.

„We hebben nog een pot verf nodig,” antwoordde Harmen, „en de kas is leeg.”

„Wat doen we nou?” vroeg Karel.

„Ik kan wel een bijdrage aan mijn moeder vragen,” dacht Wouter. Hij was met Nicky en Lisa bezig een zeil in elkaar te prutsen.

„Niets ervan,” zei Harmen, „we proberen het eerst bij ouwe Sam.”

„Dat heb je al meer gezegd,” zei Pim. „Die ouwe duitendief, we krijgen vast niets.”

„Nee hebben we al,” vond Harmen, „vanmiddag gaan we erheen, we hebben toch niets meer te doen.”

„Ik ga ook mee,” kondigde Ben aan, „m'n vlag is zo klaar.”

„Wij blijven werken,” zei Karel, „en ik ben benieuwd waar jullie mee thuiskomen.”

„Kon weleens meevallen,” dacht Harmen optimistisch.

„Dan is de boot bijna klaar,” zei Pim tevreden. „Deze verf droogt razend snel. Wouter, jij krijgt de eervolle opdracht om de naam op de boot te schilderen.”

Lisa keek naar Wouter die vrolijk lachte. „Nou ik kan het allicht proberen.”

„Dan zullen we eindelijk eens over die naam moeten gaan praten,” dacht Karel, „mijn oom dacht dat hij wel...”

„Schrijft die man iedere dag?” onderbrak Harmen hem.

Karel kleurde. „Nou ja, ik heb hem natuurlijk om raad gevraagd.”

„En wat schreef hij?” informeerde Pim.

Karel humde. „Hij dacht dat 'Hippeltje' wel een leuke naam zou zijn.”

Bens lach knalde los.

„Is dat nou zo gek?” vroeg Karel nijdig.

Pim gaf hem een slag op z'n schouder. „Wat geeft het joh, het is jouw idee toch niet. Wat had je zelf gedacht?”

„Ik-ikke-ik weet het echt niet,” zei Karel terwijl hij verschrikt rond keek.

„Waarom zetten we onze eigen namen niet op de boot,” vond Lisa.

Harmen keek haar eens aan. „Ik zie het al,” grinnikte hij, „dat wordt dan: 'Lisa-Nicky-Pim-Ben-Karel-Wouter en Harmen.' Als je de hele boot rond gaat, kom je toch nog plaats te kort.”

„Niet helemaal,” zei Lisa gepikeerd, „ik bedoel natuurlijk van elke naam een stukje. Ik zal samen met Nicky eens kijken hoe dat moet.”

„Je doet maar,” vond Harmen, „'t sel wel niet veul zaaks worde.” Lisa en Nicky lachten en kropen samen in een hoekje. Er werd daar hevig gelachen. Eindelijk kwamen ze met hun naam voor de dag. Lisa haalde haar schouders op en Nicky verklaarde al vooraf, „het is geloof ik echt niet veel bijzonders.”

„Had ik wel gedacht,” zei Karel, „lepel maar eens op.”

„Luister,” zei Lisa, „het wordt dan: 'Piliwoukabenhani.’”

Er ging een gejuich op dat de vogels in de buurt deed opfladderen.

„Gooi het maar in m'n pet,” zei Pim. Karel bleef alsmaar lachen. Harmen en Wouter hadden zo'n lol, dat ze niets meer hoorden of zagen.

„Waarom lachen jullie zo gek?” vroeg Lisa, „hoe vinden jullie de naam?”

„Knudde,” zei Harmen.

„Waarom Bens naam helemaal en wij maar half?” vroeg Karel.

„Dat moest wel,” verduidelijkte Nicky, „anders werd het Bè.”

„Of hij een schaap is,” grinnikte Harmen.

„Pi is ook geen gehoor,” vond Pim.

„Wat denken jullie van 'de vriendenclub,' ” vroeg Karel.

„Of 'Jacomijntje,' ”gilde Wouter, „of, 'de handen in elkaar.’”

Er werd van alle kanten geroepen en ze gierden om alles. Ze merkten niet eens dat Jenny binnenkwam.

„Wat een spektakel,” riep zij, „en wat een bende. Ik heb appels voor jullie meegebracht.”

„Hoera voor Jenny,” riep Harmen.

Jenny bekeek de boot. „Hij wordt toch merakels mooi,” vond ze,

„die oom van jou, Karel, die mogen jullie wel in ere houden.”

„Dàt is het,” zei Ben, „'m'n oom’.”

„Ik maak vlug dat ik weg kom,” zuchtte Jenny, „wat een herrie!”
„Bedoel je?” vroeg Wouter aan Ben nadat Jenny vertrokken was.
„Vanzelf,” zei Ben, „we noemen onze boot, 'm'n ome', het klinkt lollig en we hebben onder het bouwen wel duizendmaal horen zeggen, 'm'n ome'.”

Karel krabde eens op z'n hoofd. „Zouden we wel...” aarzelde hij.
„We doen het,” vond Pim, „wie is er tegen?”

Ze waren er allemaal voor.

„Aldus besloten,” zei Ben met een reuze slag van de hamer.

„En wie zal de boot te water laten?” vroeg Karel.

Ben grinnikte. „Als we al onze helpers gaan eren, dan moesten we dat Jenny laten doen.”

„Jenny?” klonk het vragend.

„Wie ruimt altijd onze rommel op?” vroeg Lisa.

„Jenny!”

„Wie brengt ons altijd iets lekkers?” vroeg Ben.

„Jenny,” zeiden ze in koor.

„Wie helpt ons met alles?” vulde Wouter aan.

„Jenny!”

„Hoera voor onze Jenny,” riep Pim.

„We moeten het haar gaan vragen,” zei Lisa toen ze later naast elkaar in het gras zaten.

Ze keken elkaar eens aan. „Vragen? Ja, natuurlijk.” dacht Karel,
„maar het is een hele eer.”

„Het hoort zo,” hield Lisa vol.

Wouter knikte. „Ik schilder de naam op de boot en als dat klaar is kan de te waterlating plaats vinden.”

Nicky klapte in haar handen. „Dan hebben we feest, jongens.”

„Feest? Maar wie moeten we dan uitnodigen?” vroeg Ben zich af,
„niet te veel mensen alsjeblieft.”

„Welnee.” Harmen telde op z'n vingers af. „We vragen de dokter en mevrouw, we gebruiken tenslotte hun schuur en tuin en dan vanzelfsprekend Jenny.”

„Zou ik ook mee kunnen?” vroeg Wouter gespannen.

„Waarom niet?” was Pims verbaasde wedervraag.

Dat was nou het fijnste van alles. Wouter hoorde er helemaal bij.

Ze haalden hem iedere morgen en middag en ze brachten hem later weer terug. Lisa had voor een stapel kussens gezorgd. Daar zat Wouter tegenaan als hij bij hen was. Dat vonden ze veel gezelliger dan dat hij hoog in z'n wagentje troonde.

Jenny was met een plaid aan komen dragen. De eerste dag was het allemaal wat vreemd geweest, maar nu was het alles heel gewoon.

Wouter genoot en hij stak dat ook niet onder stoelen of banken.

„Als jullie me nu in m'n wagentje helpen,” zei hij, „dan gaan we meteen naar Jenny.”

In de keuken was niemand te zien.

„Kom maar mee,” zei Pim, „moeder en Jenny drinken vast thee in de zitkamer.”

„Wat zullen we nou hebben?” was het eerste dat Jenny uitriep, toen ze het hele stel zag binnenkomen. „Komen me daar allemaal binnen hollen, maken m'n vloeren vuil...”

„Jenny,” zei Pim en ging naast haar stoel staan.

„Of jullie geen rommel genoeg maken,” knorde Jenny.

„Laat ze nu eerst eens vertellen wat ze op hun hart hebben,” lachte mevrouw, „jullie wilden toch iets zeggen?”

„Jazeker,” zei Harmen en duwde Wouters wagentje wat naar voren, „zeg jij het, Wouter.”

„Wel,” begon Wouter en maakte een keurige buiging voor Jenny.

„Wat zullen we nou krijgen?” vroeg Jenny en glimlachte naar Wouter.

Wouter schraapte z'n keel. „We hebben een naam bedacht voor onze boot en nou zouden we jou willen vragen of je ons de grote eer wil bewijzen om de boot te water te laten.”

„Dat is leuk!” riep mevrouw uit.

„Hoe gaat die boot heten?” vroeg Jenny.

Ze keken elkaar aan. „Dat is nog een verrassing,” zei Pim.

„Maar ik moet hem toch dopen,” zei Jenny, „of niet soms?”

Ben knikte. „Ze heeft gelijk. Wel, Karel z'n oom heeft ons geweldig geholpen en jij helpt ons ook altijd en daarom gaat de boot, 'm'n ome' heten en daarom vragen we jou...”

„Hiep hoi!” gilden ze allemaal door elkaar.

„Het is werkelijk een hele eer voor je, Jenny,” zei mevrouw, „en ik

vind 'm'n ome' een heel originele naam."

„Ik een boot te water laten," zuchtte Jenny, „wie had dat nog eens kunnen dromen."

Pim knikte naar z'n moeder. „U en vader worden er ook bij uitgenodigd."

„Die uitnodiging neem ik graag aan," zei mevrouw, „als jullie het in de voormiddag doen, dan kan vader zeker ook."

„Dat doen we," vond Karel, „dan kunnen we nu wel weer gaan."

„Wachten jullie eens even," verzocht Jenny. Ze keek hen allemaal één voor één aan. „Hoe moet ik dat doen, die boot te water laten?"

Ze zat als een standbeeld op haar stoel.

„Je moet een fles stuk slaan en de naam zeggen," wist Ben.

„Ik heb het weleens op de televisie gezien."

„Het moet eigenlijk met champagne," zei Pim, „maar wij nemen maar cola."

„Even goed zonde," vond Jenny.

„We maken een plankje op de boot waarop je kunt slaan," zei Pim, „we mogen de verf niet beschadigen,"

Harmen deed een stap naar voren. „Je moet zegge, ik dope oe 'm'n ome' en ik wense oe een behoude vaart."

„Geen oe, maar u en overal een n. achter," verbeterde Pim, waarop Harmen hem een vriendschappelijke por gaf.

„Net als de koningin," fluisterde Jenny.

Lisa knikte.

Jenny haalde een grote zakdoek uit haar schortzak. „Ik zal dat nooit kunnen onthouden," dacht ze met een blik naar mevrouw.

„We zeggen je wel voor," beloofde Nicky.

„Anders schrijf ik het toch voor je op," zei mevrouw.

Jenny schudde haar hoofd. „Ik zal het uit m'n hoofd leren," zei ze fier.

„Dan gaan we maar," zei Karel.

Jenny keek naar haar mevrouw en snoof in haar zakdoek. „Het zijn toch zulke beste jongens," zei ze.

HOOFDSTUK 11

Diezelfde middag gingen Ben, Harmen en Pim op weg naar ouwe Sam, die buiten het dorp op een boerderij woonde. Het was drukkend warm.

„We krijgen regen,” dacht Pim naar de lucht kijkend, „en misschien krijgen we wel onweer.”

„Wat we krijgen hoeven we niet te kopen,” vond Harmen.

„Zou hij thuis zijn?” vroeg Ben zich af.

„Wie?” vroeg Pim.

Ben schudde z'n hoofd. „M'n zus,” zei hij spottend, „wie anders dan ouwe Sam. Wie doet het woord? Doe jij dat maar, Pim.”

„Mij best,” zei Pim, flink doortrappend, „wat woont die man een eind weg.”

„Als we het geld voor de verf hebben, dan schilderen we meteen de boot af.” vond Ben praktisch.

„En als we het niet krijgen?”

„Wouters moeder wilde ook een pot verf geven en mijn moeder ook,” zei Harmen, „dan betalen ze hem samen.”

„Waarom gaan we dan eigenlijk naar ouwe Sam?” vroeg Pim wat nijdig.

„Omdat die ouwe duitendief best eens wat mag geven,” vond Harmen, „daarom.”

Pim haalde z'n schouders op. Ze traptten door tot ze de boerderij in het oog kregen.

„Afstappen,” commandeerde Harmen, „we kunnen beter verder gaan lopen. Ouwe Sam houdt niet van fietsen op z'n erf.”

„Wat een rare,” vond Ben en bewerkte met z'n zakdoek z'n warme gezicht, „wat een hitte!”

„Ik zal kloppen,” zei Harmen, „en dan maken we de deur open.”

„Volluk,” brulde Harmen veel te hard. Er kwam geen antwoord. Ze keken in een donkere keukenkamer met een geweldig fornuis.

„Nou ik,” zei Ben. Hij blies z'n wangen vol lucht. „Volluk!”

Z'n stem schoot uit en Ben barstte prompt in een onbedaarlijke lach uit.

„Stil sufferd,” schold Pim en gaf hem een duw, waardoor Ben over de drempel rolde.

„Wat moet dat daar?” kwam een stem achter hen.

Ze draaiden zich om en Ben krabbelde overeind. Daar kwam ouwe Sam uit de moestuin, gewapend met een stok. „Wat moeten jullie in mijn huis hè?”

Harmen gaf Pim een zetje zodat hij vooraan kwam te staan. „Ik ben Pim van Gelder,” zei Pim, „mijn vrienden en ik hebben een boot gebouwd en nu komen we u vriendelijk vragen, of u misschien voor ons een pot verf wil betalen.” Hij had het thuis verschillende malen gerepeteerd.

„Wablief?” riep ouwe Sam, de hand aan z'n oor.

Pim keek ongelukkig naar Harmen en Ben. Harmen keek ernstig, maar Ben had de grootste moeite om z'n lachlust te bedwingen.

Pim begon opnieuw aan z'n redevoering, maar nu veel luider.

„Wablief?” vroeg ouwe Sam voor de tweede keer.

Pim keek mistroostig naar Harmen en haalde vertwijfeld z'n schouders op. Ben begon te lachen. Harmen deed snel een stap naar voren, zodat hij bijna onder de neus van ouwe Sam stond.

Hij brulde letterlijk. „Of we een pot verf van oe krijsje, of oe die pot voor ons wil betale, we hebbe een boot.” Ouwe Sam had het eindelijk begrepen. Hij knikte en grijnsde, waarbij z'n mond half open viel en ze het zicht kregen op de armzalige resten van ouwe Sams gebit.

„Begrijpt u het?” riep Pim hoopvol.

Ouwe Sam grijnsde weer. Hij hief z'n stok op. „Van m'n erf jullie en een beetje gauw alsjebliet anders zullen jullie m'n stok voelen.”

„Het kost niet zoveel,” riep Ben die toch ook iets wilde zeggen.

Ouwe Sam zwaaide dreigend zijn stok. „Vort jullie en vlug wat, denken jullie dat m'n geld op m'n rug groeit?”

„We vragen het toch vriendelijk,” riep Pim gebelgd.

„M'n erf af,” gilte ouwe Sam.

Ze maakten vlug dat ze weg kwamen. Ben draaide zich nogeens om. „Ouwe duitendief,” riep hij kwaad.

„Hij kon ons toch zeker netjes zeggen dat het niet ging,” vond Pim nijdig.

Harmen zag rood van kwaadheid. Hij keek om zich heen alsof hij ergens z'n woede op wilde koelen. Een eind achter het huis stond een geit, die aan z'n touw rukte toen de jongens aankwamen. Harmen bedacht zich niet lang en trok de pin, waarmee de geit vast stond, uit de grond. De geit maakte een dwaze sprong en liep dan op een sukkeldrafje achter de jongens aan.

„Joh,” schrok Pim, „de geit gaat er vandoor.”

„Juist goed,” vond Ben.

Harmen bleef stil staan. De geit zou de grote weg op lopen.

Hij kon onder een auto komen of zoek raken. „Die stomme geit kan het ook niet helpen,” riep hij achterom naar de jongens.

In een wip had hij het touw te pakken en liep terug om de sik weer dicht bij de boerderij vast te zetten. Maar ouwe Sam had hen in de gaten gehouden. Hij kwam woedend op Harmen af. Die zette met een snelle beweging de pin weer in de grond en voelde op datzelfde ogenblik een steen tegen z'n voet.

„Au,” riep hij en hinkte vlug terug. Hij barstte van nijd toen hij bij de jongens aankwam. „En ik bracht z'n sik nog wel terug,” zei hij kwaad.

Ben en Pim schaterden van de lach.

„Jullie kenne mooi lache,” vond Harmen en begon toen zelf ook te lachen. „Nou motten we die verf ook nog gaan kope.”

Ze moesten uitvoerig vertellen over hun bezoek bij ouwe Sam toen ze in de schuur terug kwamen. Het was buiten erg donker geworden. „Er komt een reuze bui aanzetten,” zei Harmen.

„Gezellig zo,” vond Nicky toen de regen tegen het dak kletterde, „wij zitten hier fijn droog.”

„Het zeil van de boot is klaar,” zei Wouter tevreden.

Ze luisterden naar de regen. Lisa deelde de meegebrachte chocola. Wouter had een tekening gemaakt van de boot. Pim keek over z'n schouder. „Als ik zo kon tekenen,” zei hij bewonderend, „fijn dat we jou erbij hebben, Wouter.”

Lisa knipperde met haar ogen, zo blij was ze dat Pim dat zei.

„Hoe denk je wel dat ik het vind,” zei Wouter en verbeterde nog

iets aan de tekening. „Morgenavond staat de naam op de boot.”
„Dan hebben we overmorgen een reuze feest.” Lisa klapte in haar handen.

„Na afloop trakteert mijn moeder op taartjes,” vertelde Pim.

„Fijn joh,” zei Wouter, „ik mag wel limonade meenemen.”

Lisa stond op. „Zou het nog regenen, ik hoor niets meer.”

„Ik ga even kijken,” bood Nicky aan en maakte de deur open.

„Het regent nog een klein beetje,” zei ze, „en de zon schijnt ook weer. O jongens, wat mooi, komen jullie eens vlug kijken.”

In een wip hadden Pim en Harmen Wouter in z'n wagentje geholpen en reden ze hem naar buiten. En daar zagen ze het wonder van de regenboog. Een halve cirkel met alle kleuren, prachtig afgetekend tegen de nog wat donkere lucht.

Ze bleven naast elkaar staan kijken tot de zon steeds helderder ging schijnen en de kleuren van de regenboog langzaam ver-
vaagden.

HOOFDSTUK 12

Het was in het doktershuis goed te merken dat er iets aan de hand was. Jenny liep prevelend rond in haar mooiste jurk en keek af en toe naar de klok.

De clubleden hadden hun boot die morgen al naar het Appeltje gebracht. Ze waren eerst langs Wouters huis gegaan, daar was de boot aan alle kanten bewonderd.

Ze zouden iedere avond de boot bij Wouter in de schuur mogen bergen. Er was ruimte genoeg en Wouter woonde zo heerlijk dicht bij het water.

Lisa en Nicky hadden al enkele malen de jongens gewaarschuwd dat ze op weg moesten. Pim had hen eerst meegenomen naar de eetkamer waar alles voor de ontvangst gereed stond. Een schaal met gebakjes stond midden op de tafel. Ben moest zich bedwingen om niet even van de room te snoepen.

's Morgens was de boot voor het eerst in het water geprobeerd,

Pim noemde het trots de proefvaart. „Geen lekje,” had hij uitgeroepen toen ze thuis verslag uitbrachten.

„Hij vaart geweldig,” zei Wouter met schitterende ogen, „ik mocht er het eerst op met Lisa en Karel.”

Dokter had enkele dagen tevoren aan Karel gevraagd; „Zeg, Karel, zou het niet leuk zijn om je oom ook uit te nodigen? Tenslotte is hij het geweest, die jullie alle mogelijke raad heeft gegeven.”

„Dat doen we,” had Pim enthousiast uitgeroepen, „wat stom dat we daar niet aan gedacht hebben. Geef ons z'n adres, dan zullen wij hem schrijven, Karel.”

„Ik-ikke-ik weet niet,” had Karel gestotterd terwijl hij een vuurrode kleur kreeg, „ik denk niet dat m'n oom zal kunnen.”

„Maar daarom kunnen jullie het toch wel vragen,” vond dokter, „dat zal hij alleen maar leuk vinden.”

„Woont hij zo ver weg?” informeerde Pims moeder.

„Ik-ikke weet het niet,” hakkelde Karel weer en keek beslist ongelukkig.

„Weet je dat niet?” vroeg dokter verbaasd. De jongens stonden nu allemaal om Karel heen en keken al even verwonderd.

„Je bent niet fris,” zei Harmen ongeduldig, „je schrijft hem bijna iedere dag.”

Karel schudde z'n hoofd.

„Halve gare,” lachte Ben, „ben je nou opeens z'n adres vergeten?”

„M'n oom bestaat niet echt,” onthulde Karel.

„Bestaat hij niet?” riep Lisa ongelovig, „hoe kan hij ons dan zo goed geholpen hebben?”

Dokter barstte in lachen uit en gaf Karel een slag op z'n schouder.

„Onze scheepsbouwer,” riep hij uit, „Karel, je hebt knap werk geleverd, een hoeraatje voor Karel.”

Karel lachte maar wat verlegen bij alle loftuitingen.

„Was je zelf je oom?” vroeg Nicky onder daverend gelach van de anderen.

Karel knikte maar wat en begon dan ook te lachen. „Het ging vanzelf,” zei hij.

Nu was het dan zo ver. Ze gingen op weg. 'Ome' voorop. Het was een vrolijke stoet.

Bij het Appeltje vonden ze hun boot, dobberend op het water en met de vlag in top. Op de boeg stond in sierlijke letters de naam: 'm'n ome'.

„Het is toch een fijne boot,” zei Pim. „een driewerf hoera voor 'oom Karel!’”

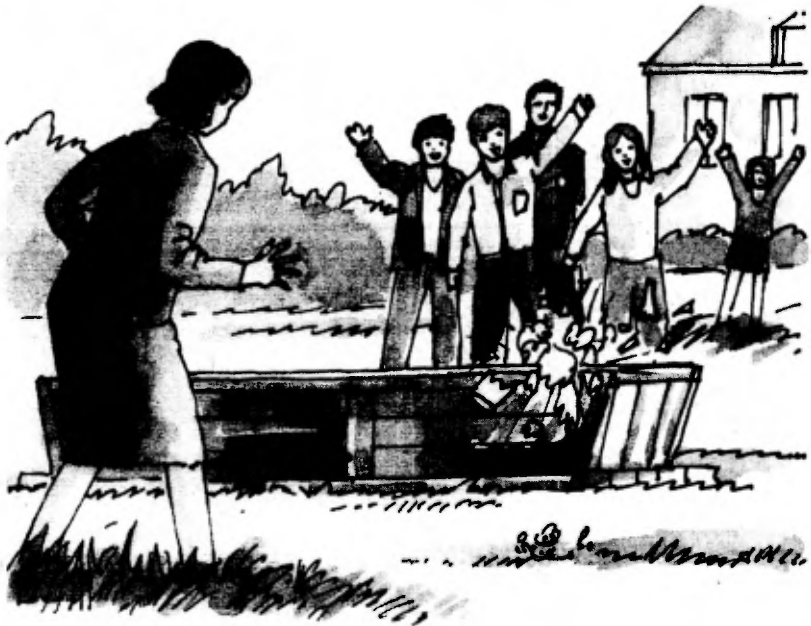
Karel werd eensgezind in de hoogte gehesen. Ze hoefden niet lang te wachten tot de auto met de gasten kwam aangereden. Het grote ogenblik was aangebroken.

Jenny stond zenuwachtig tussen dokter en mevrouw en zei alsmaar dat ze de boot zo mooi vond. Pim overhandigde haar het flesje cola waarmee de plechtigheid moest gebeuren.

„Kan het al?” vroeg Jenny, met het flesje zwaaiend.

Karel knikte.

Jenny deed een stap naar voren en slingerde het flesje met zoveel kracht weg, dat het over de boot heen in het meertje schoot. Iedereen lachte, behalve Jenny. „Ik dacht wel dat het verkeerd zou gaan,” bekende ze.

„Dat geeft toch niets,” zei Pim goedig, „ik haal het flesje eventjes op.” Hij schopte z'n sandalen uit. Zonder veel moeite vond hij de fles terug.

„Daar gaat hij weer,” zei Nicky, „vooruit Jenny!”

Nu kwam het flesje keurig tegen het plankje aan, dat de jongens ervoor hadden aangebracht, het spatte onder het gejuich van de anderen uit elkaar en de cola liep keurig over de boeg.

Jenny had haar zakdoek te voorschijn gehaald. „Ik doop u,” bibberde ze en een traan gleden langs haar wang, „ik doop u 'm'n ome' en...”

Ze kon niet verder want ze snikte van aandoening. Pims moeder kwam haar te hulp en zei duidelijk, „en wens u een behouden vaart.”

„Het is gebeurd,” zei Jenny opgelucht, „ik dank jullie wel, voor de eer.”

Lisa stapte naar voren. „Wij danken jou, Jenny,” zei ze, „voor alles en hier hebben we een klein aandenken voor jou.”

„'t Is zonde,” zuchtte Jenny en weer moest de zakdoek er aan te pas komen. Uit het pakje dat Lisa haar gegeven had, kwam een mooi, groen sjaaltje.

„Snuit er nou niet per ongeluk je neus in, Jenny,” waarschuwde Harmen, „dat zou ècht zonde zijn.”

„We hebben het van ons laatste geld betaald,” biechtte Ben.

Jenny knikte maar eens naar de dokter en mevrouw. „Het zijn toch zulke fijne jongens,” zei ze.

Dokter stapte naar voren. „Voordat we nu thuis verder gaan feesten, stel ik voor om een driewerf 'hoezee' uit te brengen op de nieuwe boot.”

De lucht trilde van hun gejuich: Hoezee, hoezee, hoezee...!”

De vakantieboot dobberde fier in het water.